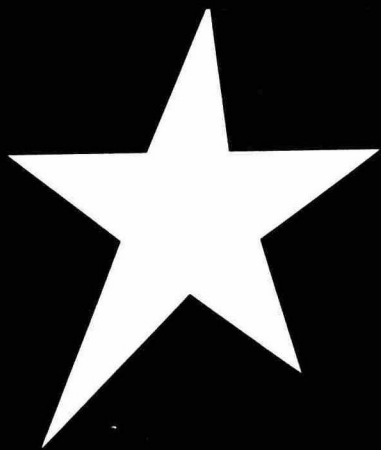

sabot

περιοδική έκδοση για την *προβοκάτσια* και τον *βανδαλισμό*

τευχος
διακοπες στη
μητροπολη

1) Os Cangaceiros.

2) Ποιός ήταν ο Χάρης Τεμπερεκίδης.

3) comix.

editorial

Προχωρήσαμε σε αυτή την έκδοση με καθαρές προθέσεις. Επιθυμούμε αυτό να γίνει σαφές, τώρα που ο κύκλος της κλείνει. Είναι αλήθεια ότι για αυτή τη προσπάθεια το ενδιαφέρον του ευρέους αναγνωστικού κοινού θα κρατηθεί σε μεγάλη απόσταση. Το πραγματικό ενδιαφέρον της αφορά αρκετά λίγους ανθρώπους ακριβώς επειδή η ουσία αυτού του εγχειρήματος είναι πολύ συγκεκριμένη. Αδιαφορούμε λοιπόν για όλους τους βλακώδεις αναγνώστες, τους θεωρούμε περιττούς. Οι σχέσεις που θέλουμε να έχουμε με τις θεματικές αναφορές και τους κανόνες της αγοράς τους είναι αυτή καθ'αυτή ουδεμία. Η στάση μας είναι αλαζονική απέναντι σε κάθε ιδεολογική καρικατούρα. Είναι εχθρική προς εμάς, εφόσον επιθυμούμε το ζωντανό και το αληθινό, η όποια πολιτισμική μαζική αρρώστια του πνεύματος, όπως η διανόηση και η κουλτούρα. Δεν είμαστε ειδικοί του λόγου, δεν υπήρξαμε ποτέ δημοσιογράφοι, δεν παράγουμε δημοσιογραφικές εκδόσεις, δεν αποτελούμε υποπροϊόν εκδοτικού οίκου. Εμείς είμαστε αυτοί που θα καθορίσουμε την ποιότητα, που θα επιλέξουμε την εφαρμογή της στην επικινδυνότητά μας. Κανένας ξεπεσμός στην ανόητη φιλολογική αναζήτηση που θα μας καθιστούσε ακίνδυνους και υπερβολικά ηλίθιους. Έτσι την θέληση μας δεν την πλαισιώνουμε με τις συνθήκες του ψεύδους. Αρνούμαστε να διακοσμήσουμε την ιστορία και τους σκουπιδοτενεκέδες της. Πρωθυμώμε αυτό που βιώνουμε ή πολύ απλά δηλώνουμε την αντίθεση μας σε αυτούς που επιβάλλουν το διαμεσολαβημένο βίωμα. Για να ακριβολογούμε συνθέτουμε και γνωστοποιούμε το αυταπόδεικτο της έμπρακτης ριζοσπαστικής κριτικής και το αυτονόητο της άμεσης εξέγερσης. Η αναφορά στους Cangaceiros δεν έχει καμία ιστορική αξία. Παιζει έξω απ' αυτή και την κυρίαρχη λογική της και δεν λερώνεται με τις λασπωμένες αξίες της. Εμείς δεν κάνουμε τραμπάλα στην επίκριση και στην αφομοίωση, εξάλλου οι όποιες προσωπικές διαφωνίες αφορούν εμάς και όχι το αντικειμενικό σκοπό αυτής της έκδοσης. Θεωρούμε ότι η κριτική διάθεση του καθένα μας αν έχει διάρκεια οξύνεται και γίνεται διεξοδική. Αυτό συμβάλλει στη προώθηση της σκέψης και της πρακτικής μας. Χωρίς κανένα ηθικό δίλημμα και ιδεολογικές επιφορτίσεις δεν αφήνουμε τους εαυτούς μας να πέσουν εκεί που καταλήγουν πάντα αυτά τα δεδομένα της απόκλισης, στο βούρκο της παρακμής και της λογοκρισίας.

"Βασιλεύς των ερήμων είναι ο λέων, θέλει την περιοχή του να διασχίσει ..."

Μετά από την οριστική διάλυση της καταστασιακής διεθνούς και των τελεολογικών αδιεξόδων της, εμφανίζονται διάφορα σχίσματα και σχήματα, άλλα με απομιμητική θέση και άλλα με την διάθεση της υπέρβασης. Αυτές οι τελευταίες πατώντας πάνω από τον ειρηνικό καταστασιασμό και ξεπερνώντας τον πλέον ανιαρό φιλοκαταστασιασμό, εκβάλλουν ουσιαστικά με την δημιουργία καταστάσεων αναστάτωσης. Ο στόχος τους να αναταράξουν τα στάσιμα νερά των εξημερωμένων κοινωνιών και των ανυποψίαστων ιδιοκτητών τους. Το σοκ διαδέχεται τη σύγχυση στις στατικές συμπεριφορές της επιβίωσης. Η πρακτική θεωρία της ανατροπής είναι ήδη εκεί και ομολογεί την μοναδική της ξεκάθαρη πραγματικότητα που εγείρει.

Μέσα στη δεκαετία του '80 οι Cangaceiros χαράζουν μια διαδρομή που παίρνει επιθετικό σχηματισμό. Το βίαιο ξέσπασμα τους, πλήττει ακόμα περισσότερο την ήδη κλονισμένη Γαλλία που φαντασιωνόταν να κουρινιάζει στην αγκαλιά της κυριαρχίας, φιλήσυχα στα χέρια του γενικότρου ελέγχου και αστυνόμευσης. Η τότε Γαλλία διένυε μια περίοδο εκσυγχρονισμού και αναδόμησης των θεσμών της. Το κράτος και η οικονομία επεκτείνονταν ακόμα περισσότερο στην καθημερινή ζωή συνεχίζοντας το βιασμό της. Παράλληλα ο ρόλος της, έτσι και αλλιώς, αντεπαναστατικής αριστεράς ήταν ουσιαστικός για το σύστημα εφόσον έκανε πιο εύκολη την αφομοίωση του. Εξάλλου ήταν αυτή που πειθαρχούσε τους προλετάρους. Μέσα από την δύναμη των συνδικάτων και των πολιτικών οργάνων που αυτή διέθετε, καλλιεργούσε ένα κλίμα ηττοπάθειας και θυματοποίησης. Οι αυταπάτες διαλύονται πολύ πιο γρήγορα απ' όσο δημιουργούνται. Ο ύπνος της γαλλικής κοινωνίας δεν θα ήταν ήσυχος πόσο μάλλον όταν οι τυμπανοκρουσίες δυναμικών γεγονότων μηνύουν κανείς να μην κοιμάται.

Σε σημαντικό βαθμό παρενέβησαν οι Cangaceiros δημιουργώντας καταστάσεις που γεννούσαν γεγονότα ή απλώς τα παραμόρφωναν με το παιχνίδι της εκτροπής. Ανέπτυξαν λοιπόν μια δράση με την διάρκεια βίαιων ενεργειών. Η άρνηση τους οπλισμένη με τον έρωτα της ανατροπής για τον γερασμένο κόσμο. Ξαν μια συμμορία με ανάλυση και κριτική¹ διαπράττουν κατ' εξακολούθηση οργανωμένους βανδαλισμούς που τους προσφέρουν στην κατεστημένη τάξη σαν να ήταν η πιο ευγενής χειρονομία. Συνάμα διαδίδουν τις θέσεις τους και τις πρακτικές τους με πληθωρικό γραπτό λόγο (φυλλάδια, περιοδικά, μπροσούρες, αφίσσες). Στην προσπάθεια να οικοδομήσουν μια γενικότερη κριτική ευρύτερα, ποτέ δεν έκρυψαν τις άγριες διαθέσεις που επιφύλασσαν για την εξουσία, την οικονομία και τα ζόμπι τους. Μάλιστα δείχνουν να το απολαμβάνουν όταν αυτό γνωστοποιείται. Απ' την άλλη η απλότητα του ακτιβισμού τους, κάνει πιο αισθητό τον κίνδυνο της οικειοποίησης του. Πέρα λοιπόν απ' το συμβολικό, πολύ μακρύτερα απ' το θεματικό, σπέρνουν την σύγχυση στην κυρίαρχη τάξη και τους δεσμοφύλακες της. Την μπερδεύουν, αναστατώνουν με ανελέητες προκλήσεις. Φέρουν χτυπήματα κάτω από τη ζώνη. Αποτέλεσαν αρκετά συχνά στόχο επίθεσης, διαστρέβλωσης, ψευδών ειδήσεων, χυδαίων παρερμηνειών και μια έντονη προσπάθεια για καταστολή της έμπρακτης δράσης της. Η παλιά καλή μέθοδος του σαμποτάζ στην πιο απλή μορφή του συνδιαμόρφωσε αποτελεσματικά στην ύπαρξη μιας ευρύτερης κίνησης πρακτικής αλληλεγγύης στις εξεγέρσεις των φυλακών το '85 στην Γαλλία². Ίσως για πρώτη φορά τα αιτήματα των κρατουμένων ακούστηκαν τόσο δυνατά και πολύ μακρύτερα από τα τείχη των κελιών.

Οι Cangaceiros δεν στέκονται με ταριχευμένα αισθήματα φιλανθρωπίας δίπλα σε κρατούμενους, χούλιγκανς ή στους αλήτες των γαλλικών προαστίων. Επικοινωνούν την οργή τους για την ύπαρξη του εγκλεισμού, της πολεοδομίας, της καταστολής. Στοχεύουν στο ολάκερο οικοδόμημα του σύγχρονου πολιτισμού και της βιωμένης φρίκης του. Διαλαλούν ότι είναι μέσα σε αυτούς που εύκολα θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν περιθωριακοί. Η δράση τους πιέζει την αποχαυνωμένη κοινωνία να πάρει θέση, να σκεφτεί σοβαρά το πρόταγμα της άρνησής της. Και ο ορισμός της εκδίκησης αποκτά άμεση σημασία στις πράξεις τους που κεντράρουν στην ανακοπή του γενικευμένου πλέγματος της αιχμαλωσίας.

Έχοντας γνωρίσει τους Cangaceiros μέσα από τα γραπτά και τις πρακτικές τους, το βίωμα τους έχει για μας σημασία εφόσον συμβάλλουν σ' αυτό που έχει ήδη οριστεί ως έμπρακτη ριζοσπαστική κριτική και στο σύνολο του ανατρεπτικού

σχεδίου. Αυτή η έκδοση έχει το μοναδικό λόγο ύπαρξής της ότι την εντάσσουμε στην προοπτική και προώθηση του ευρύτερου επαναστατικού πολέμου. Στην σύνθεσή του και στη λυσσασμένη του διεξαγωγή!!! Αυτό είναι το νόημα της.

Την αφιερώνουμε λοιπόν σε όσους κρατούν σφιχτά μέσα τους το ένστικτο της εξέγερσης. Σε αυτούς που δεν το έχασαν στους γκρίζους τείχους των κελιών. Ιδιαίτερα σε εκείνον που σήκωσε ψηλά αυτό το ένστικτο, ψηλά σαν τα βουνά, που εκεί βρήκαν το αδειανό σώμα του τα σκυλιά της εξουσίας, μα που ποτέ δεν έπιασαν την ξέφρενη καρδιά του που παρέμεινε οπλισμένη μέχρι τέλους για την ΛΕΥΤΕΡΙΑ.

**Στον Χάρη Τεμπερεκίδη
που ποτέ δεν παραδόθηκε**

Σημειώσεις

1. Αναφορικά διάφορα σχήματα εμφανίστηκαν κατά καιρούς που ορίζονται σαν συμμορίες του δρόμου με κριτική αντίληψη και ανάλυση επαναστατική. Ενδεικτικά καταγράφουμε μερικές από αυτές: διάφοροι λυσσασμένοι, NANTER, MONTEPON - οι διάφορες επιτροπές δράσης στη Γαλλία και άλλες που έγιναν γνωστές από τη δράση τους ως Cleveland - η επανεμφάνιση του **διεγραμμένου** τμήματος της Internationale Situationiste με ένα νέο κύκλο δράσης από το 1968 και μετά με την ονομασία King Mob - η διεθνής συνομοσία των Λυκανθρώπων - οι συμμορίες του Berkeley - οι Motherfuckers και ο κύκλος του αναρχικού περιοδικού Black Mask στην Αμερική - το καταστασιακό βανδαλιστικό έντυπο ARSON NEWS και ένας ευρύς κύκλος γύρω από αυτό - αρκετές ομάδες περιπλάνησης - όποιο πεδίο δράσης και αν είχαν αυτά τα σχήματα έχει μεγάλη σημασία η προώθηση της πρακτικής τους όσον αφορά το επαναστατικό σχέδιο. Αν "αξίζει" να τα γνωρίσουμε είναι για να μη μείνουμε στη γνωριμία, ούτε φυσικά να κάνουμε μια ακόμα κατηγοριοποίηση που έτσι και αλλιώς δε μας αρμόζει, αλλά βλάπτει και σοβαρά την υγεία της ριζοσπαστικής άρνησης.
 2. Όσον αφορά τα κείμενα για τις φυλακές αποκτούν για μας μια ιδιαίτερη σημασία εφόσον εύκολα βγαίνει το συμπέρασμα ότι συχνά διαφαίνεται και άλλες φορές καθρεφτίζεται μέσα από αυτό η πραγματικότητα του σημερινού σωφρονιστικού συστήματος στην Ελλάδα. Είναι πραγματικά αξιοπρόσεχτες οι συνθήκες κράτησης των τότε φυλακισμένων και ο εκσυγχρονισμός των κελιών τους σήμερα. Πόσο εύκολα ταυτίζεται η απομόνωση του κάθε κρατούμενου σε ατομικό κελί με την αποσυμφόρηση των φυλακών. Ιδιαίτερα που η προπαγάνδα της κυριαρχίας μέσα από το θέαμα το παρουσιάζει ως επίτευγμα. Κελιά-γκαρσονιέρες λένε χαμογελώντας. Ωστόσο νέα δικαστικά μέγαρα χτίζονται σχεδόν σε όλες τις μεγάλες πόλεις και αυτά δεν θα μείνουν προφανώς αχρησιμοποίητα. Παράλληλα ακολουθούν καινούριες φυλακές. Πιο απομονωμένες, πιο ασφαλείς, περισσότερη ταξινόμηση, διαχωρισμός και παρακολούθηση. Αυτές δε χτίζονται για να μην κατοικηθούν. Δεν πρέπει όμως να παραβλέψουμε τις συνεχιζόμενες αλλαγές του νομικού συστήματος, αλλά και την αύξηση του εγκλεισμού, της εξέγερσης των κρατουμένων, αλλά και την καταστολή τους, τους δεσμοφύλακες και τη θεαματική προβολή του σημερινού ειδικού σώματος τους. Όλα αυτά συνθέτουν μια φρίκη που λέγεται σωφρονισμός και η επέκτασή του. Συνθέτουν όμως και την άρνηση του μέσα και έξω από τα κελιά. Θεωρούμε λοιπόν την κριτική των Os Cangaceiros σημαντική, ιδιαίτερα όταν γίνεται προνοητική για διάφορες καταστάσεις που πρόκειται να συμβούν γύρω μας και θέλουν να μας πλαισιώσουν.
 3. "Beaufs" Στην Ελλάδα ένα παρόμοιο φαινόμενο έχει πάρει έκταση με τραγικές διαστάσεις, αφορά τους δεκάδες ρουφιάνους, τους ρατσιστές τιμωρούς, όλους αυτούς τους ενεργούς έννομους πολίτες. Αυτοί που χωρίς να επωφελούνται ουσιαστικά πυροβολούν, δολοφονούν, ξυλοκοπούν, συλλαμβάνουν. Αν παλιότερα το έκαναν για τα λεφτά, για δικό τους λογαριασμό, τώρα είναι εμφανές ότι το κάνουν τζάμπα για ευχαρίστηση και για λογαριασμό των μπάτσων. Είναι αυτοί που ζητούν πάντα περισσότερη προστασία, αυτοί που με χαμόγελα ομολογούν ότι θα πάρουν το νόμο στα χέρια τους. Οι ίδιοι που χειροκροτούν τους μπάτσους για τα κατορθώματά τους είναι πρόθυμοι σε κάθε συνεργασία με όλα τα γουρούνια. Χρησιμοποιούνται κατά κόρον από το κράτος αναδεικνύοντας μία αναγκαιότητα της ύπαρξής του. Είναι ένα επιπλέον επιβόητο όχι τόσο στην αποτελεσματικότητα της αστυνόμευσης αλλά στην εγκαθίδρυση της στις συνειδήσεις των ανθρώπων. Γι' αυτό η έντονη προβολή τους από το θέαμα είναι απαραίτητη και παραδειγματική. Ένας συνεχής καταγιγισμός λοιπόν από εικόνες ρουφιάνων που εξιστορούν με περηφάνεια την αθλιότητα τους, αναπαράγοντας το φαίνεσθαι αυτού του χυδαίου σκηνικού. Το χειρότερο είναι ότι αυτά τα καθάρματα είναι συνήθως φτωχοί ή μικρομεσαίοι !!!
- Υστερόγραφο.** Το κράτος δημιουργεί ρουφιάνους τόσο για να διευκολύνει το έργο του όσο και για να βασιλεύει μέσα από τη διαίρεση. Υπάρχουν γειτονιές στην Ευρώπη και στην Αμερική που έχουν οργανωθεί από τους μπάτσους για να βοηθήσουν το έργο τους. Στην Ελλάδα οι πεζές περιπολίες, θέλουν να έρθουν πιο κοντά στον πολίτη, ενώ παράλληλα διευρύνονται συνέχεια οι νόμοι έτσι ώστε να βοηθούν τους πιο συνεργάσιμους είτε στις φυλακές, είτε στην εργασία, είτε στο σχολείο. Αυτό που ίσως παλιότερα υπήρχε σαν υποχθόνιος κανόνας σήμερα εμφανίζεται σαν θεσπισμένος νόμος που λέει: Είσαι ρουφιάνος, χαφιάς, διευκολύνεσαι...

Γάλλοι Ριζοσπάστες Σαμποτάρουν Πρόγραμμα Φυλακής

«Οι φυλακισμένοι της δημοκρατίας δεν αμφισβητούν μόνο τις τακτικές φυλάκισης της κυβέρνησης, αλλά αψηφούν ανοιχτά την ίδια την αρχή της απομόνωσης.»

[Σημείωση του μεταφραστή: Ένας ογκώδης φάκελος άρχισε πρόσφατα να κυκλοφορεί στην Γαλλία. Ο φάκελος, που στάλθηκε από τους Os Cangaceiros, περιελάμβανε σχέδια και έγγραφα φυλακών και την χρονολογική περιγραφή της εκστρατείας των Os Cangaceiros για το σαμποτάζ εναντίον του «προγράμματος 13.000» (τα νέα υψίστης ασφαλείας σωφρονιστήρια χωρητικότητας 13.000 κρατουμένων), καθώς και αντίγραφα ανακοινωθέντων. Παρουσιάζει ενδιαφέρον το γεγονός ότι η αστυνομία και οι εταιρείες στις οποίες επετέθησαν υπήρξαν πολύ εχέμυθες με αυτήν την εκστρατεία, επιθυμώντας προφανώς όση λιγότερη δημοσιότητα γίνεται. Τα ακόλουθα αποσπάσματα από το φάκελο μεταφράστηκαν από το Mordicus, B.P. 11, 75622 Paris cedex 13, France και από την εφημερίδα Le Monde Libertaire, 145 rue Amelot, 75011 Paris, France].

Το εγχείρημα του σαμποτάζ εναντίον των διαφόρων εταιριών που ανέλαβαν την κατασκευή των νέων φυλακών άρχισε τον Απρίλιο του 1989. Οποιοσδήποτε αποδεχόταν να συμμετάσχει σ' αυτό το κατασκευαστικό πρόγραμμα ανακάλυπτε, ως αποτέλεσμα αυτού, ότι είχε εκτεθεί στα διάφορα αντίποινα μας...

Από το τέλος του Απριλίου μέχρι το τέλος του Ιουνίου μπήκαμε σε διάφορους χώρους(Aix-les-Milles, Tarascon, Villeneuve-les-Maguelonne, Pontoise, Maubeuge, Baraume), όπου σαμποτάραμε το τσιμέντο που προορίζονταν για τις εγκαταστάσεις χρησιμοποιώντας μια διαδικασία που είναι τελείως απλή. Ζάχαρη ανακατεμένη με τσιμέντο, στην πραγματικότητα, σε μια αναλογία ένα προς χίλια(με άλλα λόγια, ένα κιλό προς έναν τόνο), εμποδίζει το τσιμέντο να σκληρύνει...

Την 1η Μάη, στο Tulle, στρέψαμε την προσοχή μας στην περίπτωση του BRUGEAUD. Αυτή η εταιρία δημοσίων έργων που είχε αναλάβει την κατασκευή των φυλακών του Neuvis-sur-Isle και του d'Uzerche έχει την ευγενή καλοσύνη να μας προμηθεύσει με ένα μέρος των σχεδίων (μετρημένων σε μέτρα)και ένα ευμεγεθές λογιστικό φάκελο που αφορούσε τις εγκαταστάσεις του d' Uzerche. Μετά από αυτήν την διάρρηξη, τα κτίρια, γραφεία και αρχεία αρωματίστηκαν με αμμωνία.

Στις 14 Μάη, το παράρτημα του GTM στο Saint-Gily-du-Fesc υπέστη όμορφους βανδαλισμούς.....Επίσης, πήραμε σπουδαία λάφυρα από αυτήν την αποστολή: λεπτομερείς πληροφορίες για τους συμμετέχοντες σ' αυτό το εγχείρημα, τα σχέδια της φυλακής στο Villeneuve-les-Marguelonne, καθώς και τεχνικά έγγραφα που αφορούσαν την ασφάλεια της φυλακής...

Στις 25 Νοεμβρίου, μας προκάλεσε ενδιαφέρον το SCBTP του Pontoise, το παράπτωμα του οποίου είναι η εκτέλεση υπερβολικής του καθαρισμού εκ μέρους της εταιρίας Spie Batignolles. Το κτίριο τους για τις διανομές των φορτηγών και τα ίδια τα φορτηγά ανατινάχθηκαν στον αέρα.

Στις 25 Ιανουαρίου, 1990, προκαλούμε ανεπανόρθωτη βλάβη στο ηλεκτρονικό χειριστήριο του εργοστασίου τσιμέντων στο Salon-de-Provence. Η εταιρία BETON DE FRANCE προμηθεύει τσιμέντο στους χώρους της νότιας περιοχής. Επίσης, χρησιμοποιείται οξύ για το άδειασμα των δυο μπετονιέρων.

Σε ένα προάστιο του Μπορντό, κατά τη διάρκεια της νύχτας της 11ης Φεβρουαρίου και το πρωινό της 12ης, είναι η σειρά της εταιρίας FORCLUM να παραδοθεί στις φλόγες και να υποστεί σοβαρές ζημιές. Πρέπει να σημειωθεί ότι αυτή η εταιρία είναι υπεύθυνη για την παροχή συσκευών κατά των δραπετεύσεων σε όλη τη δυτική περιοχή, παρέχοντας στις φυλακές συναγερμούς και βιντεοκάμερες και φροντίζοντας για την εγκατάσταση των PCI.1

Στις 23 Φεβρουαρίου, στο Παρίσι, ο αρχιτέκτονας Christian Demonchy παρασύρθηκε σε ενέδρα κατά την διαδρομή που κάνει συνήθως για να φτάσει στη δουλειά του. Δυο από εμάς τον σπάσαμε στο ξύλο ενώ οι περαστικοί κοιτούσαν. Ήδη υπεύθυνος, μεταξύ άλλων για ένα Club Med στο Morocco και στα πλαίσια του προγράμματος Badinter, για τη φυλακή Mauzac, αυτό το απρόσωπο πλάσμα δουλεύει στο γραφείο της Janet Demonchy σχεδιάζοντας φυλακές στη βόρεια περιοχή στα πλαίσια του προγράμματος Chalandon. Λίγο αργότερα, ενημερώσαμε τους άλλους υπεύθυνους του προγράμματος για το τίμημα που μπορεί να χρειαστεί να πληρώσουν για αυτή τους τη δραστηριότητα, έτσι ώστε να μην υποκρίνονται ότι έχουν άγνοια.

Στις 21 Φεβρουαρίου, στο Vincennes, ψεκάσαμε με συμπυκνωμένο δακρυγόνο τα γραφεία της εταιρίας ASTRON, προκαλώντας την προσωρινή διακοπή των δραστηριοτήτων. Αυτή η εταιρία, που διεξάγει έρευνες, φροντίζει σε ό,τι αφορά τα εργαστήρια των φυλακών.

Στα μέσα Απριλίου στο Laon, καθώς οι μπετονιέρες του ORSA πηγαίνουν ασταμάτητα μπρος-πίσω μεταφέροντας τσιμέντο στο χώρο, ήταν η σειρά του ηλεκτρονικού χειριστηρίου της εταιρίας τσιμέντων ORSA να καταστραφεί.

* * * * *

Αρχής γενομένης εδώ και είκοσι χρόνια, ένας αυξανόμενος αριθμός κρατουμένων δεν δεχόταν την τιμωρία. Όπως απέρριπταν τους κανονισμούς του κοινωνικού παιχνιδιού έξω από τα κάγκελα, έτσι και από μέσα αρνούνταν την ποινή και την θυσία οι οποίες, σχεδόν για δυο αιώνες, αποτελούν την ηθική της φυλακής σκοπός της οποίας ήταν τους καταπατήσει. Σήμερα, οι φυλακισμένοι της δημοκρατίας αμφισβητούν ανοιχτά όχι μόνο την τακτική φυλάκισης της μιας κυβέρνησης ή της άλλης, αλλά ακόμη και την αρχή της ίδιας της κράτησης. Για την διευθέτηση αυτού του κύματος διαμαρτυρίας που δεν έχει προηγούμενο, το Υπουργείο Δικαιοσύνης έθεσε εν ισχύ ένα πρόγραμμα ενημέρωσης και εκσυγχρονισμού των φυλακών το οποίο ήταν επίσης χωρίς προηγούμενο ...

Χρησιμοποιώντας την αποδεδειγμένη τεχνική και στρατηγική, το καταχθόνιο «Πρόγραμμα 13.000» είναι πάνω από όλα μια αντίδραση σε αυτήν την κατάσταση επιδημικής εξέγερσης πίσω από τα κάγκελα. Με τον ίδιο τρόπο που το κράτος ανασκευάζει τον βιομηχανικό μηχανισμό, κατασκευάζει φυλακές «νέων προτύπων», κλείνοντας κάποιες φυλακές και ανακαινίζοντας άλλες. Αρχαίες, γκρεμισμένες φυλακές από τις οποίες έχουν δραπετεύσει άνθρωποι αντικαθίστανται κατά τον ίδιο τρόπο που τνάσσονται στον αέρα οι πύργοι των επιδοτούμενων στεγαστικών σχεδίων, όπου οι άνθρωποι εξεγείρονταν πριν δέκα χρόνια. Προς αποφυγή της εξεγερσιμότητας των ανθρώπων που τους παρατούσαν σε νέες περιοχές στα προάστια, αυτές οι περιοχές ανακαινίστηκαν κατά αστυνομικό τρόπο και άλλαξαν (βάση της εκάστοτε μόδας). Εδώ στην ίδια μιζέρια, μπορούν να αναγνωριστούν τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα κάθε ανεπτυγμένης κοινωνίας : η αστυνόμευση και το φέμα της δημοκρατίας.

Για πρώτη φορά στον 20ο αιώνα, η διοίκηση των φυλακών κατέχει ένα νέο εργαλείο, το οποίο είναι επαρκές για την εφαρμογή κάθε επιλεγόμενης στρατηγικής σε μεγαλύτερη κλίμακα, αντί να αντιδρούν στα εκάστοτε γεγονότα. Μέχρι στιγμής, η διοίκηση εξαναγκαζόταν σε υποχώρηση κάνοντας σταδιακά πιο φιλελεύθερο το σύστημα των φυλακών. Τώρα, τα 13.000 κελιά προσφέρουν ένα ευέλικτο περιθώριο το οποίο θα καταφέρει να διοικούνται πιο αποτελεσματικά οι φυλακισμένοι σαν σύνολο. Εφ' όσον λίγο-πολύ η συστηματική φυλάκιση αποτελεί την γενική τακτική, μπορείτε να φανταστείτε την μανιώδη χρήση αυτού του πλεονάσματος από τους δικαστές. (Πρέπει να θυμόμαστε ότι έχουν κατανεμηθεί 100.000 ποινές κάθειρξης χωρίς πιθανότητα αναστολής). Αυτό το πρόγραμμα επιτρέπει στο γαλλικό υπουργείο δικαιοσύνης να προβλέπει μέλλουσες τακτικές φυλάκισης. Η έκταση των μέτρων που μελετήθηκαν, αν δεν γίνεται να αποτραπούν, να περιλάβουν κάποια εξέγερση ή συλλογικό κίνημα, έχει φτάσει σε τέτοιο σημείο που υποστηρίζεται ότι ακόμα και η σκέψη απόδρασης θα καταπνιγεί. 2)Η διοίκηση των φυλακών έχει επωφεληθεί από τις

μελέτες μέσα στα ιδρύματα της, κυρίως αυτών της περιόδου Badinter. Γιγαντιαίες φυλακές, Loos-Les-Lille, Baumettes, Fleury, κτλ, είναι συχνά οι πρώτες που ξεχειλίζουν. Η έντονη ατμόσφαιρα που κυριαρχεί σ' αυτές τις φυλακές και ο μεγάλος αριθμός των φυλακισμένων δείχνουν με ποια έννοια το «πρόβλημα του υπερπληθυσμού» σχετίζεται τελικά μόνο με την εξουσία. Δηλαδή, είναι ένα ζήτημα συστηματικής απομόνωσης των κρατουμένων μεταξύ τους...

Η ευθύνη που συνεχώς επικαλείται με σκοπό να εξαναγκάσει τα άτομα να υποκύψουν στην λογική της εργασίας επικαλείται επίσης με σκοπό να καθυποτάξει τους κρατούμενους στην λογική των φυλακών και να τους πείσει να συμμετέχουν στην επιμέλεια των ιδίων τους των ποινών.

Οι φυλακές new look [στα αγγλικά στο κείμενο] συμφωνούν απόλυτα με τις απαιτήσεις του τέλους του αιώνα. Πρέπει να παρατηρηθεί το προφανές παράδοξο: τώρα είναι οι φυλακές που μοιάζουν με εργοστάσια. Η διάταξη των κτιρίων δεν επιβάλλει απλά κανόνες λειτουργίας τους οποίους αποτελούν οι νέες τεχνικές οργάνωσης της εργασίας, αλλά όλα είναι λεπτομερώς μελετημένα με σκοπό να εμποδίσουν, αν όχι να αποτρέψουν, κάθε πιθανή συμπαιγνία. Ένα υπερσύγχρονο σύστημα κρατά τον κρατούμενο σε ένα ακραίο δίκτυο ηλεκτρονικής παρακολούθησης, ελέγχοντας όλες τις κινήσεις του ή της, που αναμεταδίδονται περιοδικά μέσω ενός συστήματος μαγνητικών σημάτων. Κάποιος μπορεί να νόμιζε ότι βρίσκεται στο Forum des Halles 3) ή σε ένα κεντρικό γραφείο του La Defense (Υπουργείο Άμυνας)... Περίεργως, αυτές οι τεχνικές δοκιμάστηκαν στον εργασιακό τομέα, ύστερα κοινοποιήθηκαν οπουδήποτε αλλού πριν να εισαχθούν στον κόσμο των φυλακών. Αλλά αν τα διοικητικά στελέχη έχουν καταφέρει να συμπεριλάβουν εντελώς αυτούς τους περιορισμούς, σε σημείο που τους έχουν μετατρέψει σε κάτι που επιφέρει την επιβράβευση, οι κρατούμενοι, σαν τους εργάτες που δεν αποτελούν το διοικητικό προσωπικό, αισθάνονται αμέσως την καταπιεστική τους φύση. Αυτές οι τεχνικές αποτελούν την πρώτη μέθοδο εξομάλυνσης των εκρηκτικών σχέσεων μεταξύ των δεσμοφυλάκων και των κρατουμένων, με σκοπό να τις κάνουν όσο το δυνατόν πιο απρόσωπες. Καθώς η λειτουργική φύση των κτιρίων προσπαθεί να εξαλείψει τα σημεία προστριβής, ρίχνει τον κρατούμενο σε ένα απρόσωπο περιβάλλον. Η καταπίεση γίνεται το πιο αφηρημένο είδος. Εξ' άλλου, δεν είναι τόσο ένα ζήτημα κατανομής άκαμπτης πειθαρχίας σε μια αδιαφοροποίητη μάζα κρατουμένων όσο ελέγχου της φυλάκισης τους μέχρι και την τελευταία λεπτομέρεια. Εφ' όσον κατέχει ένα υπαρκτό φόντο του κόσμου των φυλακών, η μέθοδος καταστολής δεν μπορεί να εξαφανιστεί- αντί αυτού έχει την τάση να μεταμφιέζεται στον ψυχρό και απρόσωπο έλεγχο που τόσο έντονα χαρακτηρίζει την εποχή μας.

Η κατασκευή των νέων ιδρυμάτων έρχεται σε μια ευνοϊκή στιγμή για να υποστηρίξει τα όργανα ενός συστήματος δικαιοσύνης που διαμαρτύρεται για την έλλειψη των μέσων που έχει στην διάθεση του. Επίσης, τα δικαστικά ιδρύματα λειτουργούν σύμφωνα με την λογική του παραδείγματος. Για να είναι αποτελεσματικό ένα παράδειγμα, πρέπει να αποκλείονται οι εξαιρέσεις. Αυτό θέτει τις βάσεις της παντοδυναμίας του νόμου. Γι' αυτό διατηρούνται κελιά ειδικά για τους ανάπηρους και υπάρχουν ειδικές πτέρυγες για τους ναρκομανείς έτσι ώστε να μην διαφεύγει κανείς την κάθειρξη. Είναι φανερό ο τρόπος κατά τον οποίο ο νοσοκομειακός σχεδιασμός αυτών των «κατοικιών ηλικιωμένων» παρέχει στους δικαστές ευρύτερες δυνατότητες φυλάκισης. Γενικότερα, κανείς δεν πρέπει να δραπτετεύει από την παντοδυναμία αυτού του κόσμου. Ενώ η κοινωνία έχει περιορίσει κάθε ανθρώπινη αντίληψη στην λογική του χρήματος- πέραν της οποίας τίποτα άλλο δεν είναι κατανοητό- οι σύγχρονες φυλακές μοιάζουν αναγκαστικά με ένα ερμητικό σύμπαν από το οποίο δεν υπάρχει κανένας τρόπος διαφυγής. Παντού, ο θριαμβευτής καπιταλισμός συναινεί στην πίστη της ιδέας ενός αναπόδραστου κόσμου. Μέσα από τα κάγκελα, πρέπει να κυριαρχεί η ίδια αίσθηση του αναπόφευκτου.

Τα νέα φρούρια είναι κατασκευασμένα με τέτοιο τρόπο που, όσον αφορά τις εναλλακτικές λύσεις, οι μικροκλοπές εντυπωσιάζουν τον καθένα. Αφορούν είτε την ανοχή εντολών είτε το να υφίσταται κανείς τα ρίγη του αποκλεισμού- μέσω μιας αφθονίας τεχνολογικών μέσων τα οποία θεωρούνται ανίκητα, μέσω περυγών στις οποίες κάθε επαφή με οποιονδήποτε άλλον είναι ακατόρθωτη. Με ενισχυμένη την αρχή της απομόνωσης και των χώρων τιμωρίας, η διοίκηση των φυλακών έχει την δυνατότητα χρήσης 22 νέων χώρων απομόνωσης για να σωφρονίσει τους κρατούμενους που δεν υποκύπτουν. Όλα έχουν σχεδιαστεί έτσι ώστε οι κρατούμενοι, από τη μια, δεν μπορούν να βλέπουν τι υπάρχει ακριβώς απέξω ή την υπόλοιπη φυλακή, αλλά και έτσι ώστε να μην ακούγεται τίποτα προς τα μέσα. Αυτοί οι χώροι βρίσκονται γενικά στο πάνω πάτωμα του κτιρίου, στο ίδιο επίπεδο με τις φραγμένες αυλές που τους παραχωρούνται. Τα παράθυρα των κελιών με τα υψηλά οριζόντια χωρίσματα καθιστούν αδύνατη οποιαδήποτε θέα.

Αυτές οι φυλακές δεν έχουν τίποτα να ζηλέψουν από τις μεγάλες τους αδελφές, τις αμερικάνικες φυλακές υψίστης ασφαλείας. Η έντονη αυθαιρεσία των δεσμοφυλάκων είναι ένας επιπρόσθετος τρόμος. Κάνοντας επίμονες προσπάθειες για να εξευγενίσουν την κατάργηση της ιδέας οποιασδήποτε διεξόδου εκτός των σπορ, της μελέτης και της εργασίας⁴), οι σχεδιαστές αυτού του προγράμματος έχουν ως πραγματικό τους στόχο τον περιορισμό του πνευματικού κόσμου των κρατουμένων. Προωθώντας την απομόνωση και την έλλειψη οποιουδήποτε σημείου αναφοράς ακόμα παραπέρα σταθεροποιώντας την κράτηση στις φυλακές σύμφωνα με τα στάνταρ των σωφρονιστηρίων υψίστης ασφαλείας- αυτό είναι το ανθρωπιστικό ενδιαφέρον που ανακοινώνεται.

Οι ψηλοί τοίχοι στην καρδιά των πόλεων εμφανίζονται σαν διαφήμιση, μια εντολή για τάξη, αλλά κατά καιρούς επιτρέπουν την περιέργεια και την υποστήριξη των περαστικών αν δημιουργηθεί αταξία. Η δύναμη της φυλακής φανερώνει τώρα το πρόσωπο της πολύ πιο μακριά από τις φιλικές φωνές, χωρίς μάρτυρες και εκτός των τοίχων της πόλης.

Όλο αυτό το οπλοστάσιο της τεχνολογίας δεν απέτρεψε τις φυλακές του Villeneuve, Tarascon, Neuvis και Saint-Mihiel να ζήσουν ήδη κινήματα διαμαρτυρίας, τις πρώτες εβδομάδες από την αρχή λειτουργίας τους και πριν ακόμα γεμίσουν. Παρά τους μηχανισμούς που αναπτύχθηκαν για να τους αποτρέψουν να αποκτήσουν πρόσβαση στις ταράτσες, οι εξεγερμένοι κρατούμενοι τα κατάφεραν. Από την αρχή, οι κρατούμενοι επετέθησαν στις πιο σύγχρονες πλευρές της φυλάκισης τους: την παρακολούθηση μέσω μαγνητικών καρτών, την αύξηση των τιμών και την διανομή φαγητού που ήταν αποτέλεσμα της ιδιωτικοποίησης της κατανομής φαγητού και της καντίνας, των ατομικών κελιών. Είναι, προφανώς, λιγότερο ανθρωπινό να είναι απομονωμένος κανείς σε ένα κελί από το να είναι στριμωγμένος με πολλούς

άλλους σ' αυτό. Η σιωπή μέσα στην οποία έχουν παραιτηθεί πολλοί στην κοινωνία τονίζει ακόμα περισσότερο την αξιοπρέπεια των εξεγερμένων κρατουμένων. Παρ' όλους τους κινδύνους, γνωρίζουν πως μπορούν να ακουστούν με αρκετή δύναμη για να δημιουργηθούν μπελάδες σ' αυτούς που κυβερνούν με ατιμίες και κοροϊδία. Σε κάθε απεργία πείνας, κάθε άρνηση επιστροφής στα κελιά τους μετά τις ώρες άσκησης, κάθε φορά που καταστρέφονται τα ιδρύματα, κάθε φορά που γίνεται εξέγερση, τα αιτήματα που προβάλλονται είναι πάντα τα ίδια: η εξάλειψη των χώρων απομόνωσης, των άθλιων χώρων διαμονής και των κελιών κράτησης, αυτόματη παραχώρηση αποφυλάκισης με εγγύηση, η χορήγηση άδειας εξόδου και η αποφυλάκιση υπό όρους, βασικοί μισθοί για τους κρατούμενους που εργάζονται, χώροι επίσκεψης όπου οι άνθρωποι θα μπορούν να αισθάνονται πιο οικεία και αμνηστία σε όλους τους ανένταχτους κρατουμένους που έχουν τιμωρηθεί ή καταδικαστεί. Ήταν επιθυμία μας να αποδώσουμε την τιμή που δικαιούνται κοινοποιώντας τα σχέδια και τα τεχνικά έγγραφα που αφορούσαν κάποιες από τις νέες φυλακές στις οποίες κινδυνεύουν να μεταφερθούν (χωρίς να αμελούμε την πιθανότητα να φτάσουν αυτά τα σχέδια στους κρατούμενους μα κατάλληλα μέσα). Χαιρετούμε το πνεύμα της εξέγερσης που τους κινητοποιεί.

Os Cangaceiros

Σημειώσεις

1 Ταχυδρομείο ασφαλείας μέσω ηλεκτρονικού υπολογιστή (Computerized Security Post)

2 Η αποκρουστική δημαγωγία επί του θέματος αποτελείται από τις συνεχείς ομιλίες για τις υποτιθέμενες χαλαρές συνθήκες κράτησης, που ευνοούν τις επανειλημμένες αποδράσεις. Δυστυχώς η πραγματικότητα είναι εντελώς διαφορετική. Το ποσοστό αποδράσεων είναι κατά μέσο όρο 0.08% ανά χρόνο για το σύνολο των 48.000 κρατουμένων. Παρεπιπτόντως, επιτρέψτε μας να χαιρετήσουμε τους 60 δραπέτες που κορόιδεψαν τους δεσμοφύλακες.

3 Forum des Halles : μια περιοχή του κέντρου του Παρισιού που καταστράφηκε και τώρα βρίσκονται εκεί ακριβά καταστήματα και γραφεία.

4 Σε αυτή τη λίστα περιλαμβάνεται επίσης και η λέξη «firole» (η οποία έμαθα ότι σημαίνει υπνωτικό χάπι ή ηρεμιστικό).

Στην αυγή του βιομηχανισμού, τα εργοστάσια διαμορφώνονται κατά το πρότυπο των φυλακών, στη δύση του, οι φυλακές διαμορφώνονται κατά το πρότυπο των εργοστασίων.

Γράμμα σε έναν Αρχιτέκτονα Θέμα: Ενέδρα

Έχουν θεραπευτεί καλά οι πληγές σου, αρχιτέκτονα; Κατάλαβες γιατί; Αδιάντροπα, χωρίς την παραμικρή διακριτικότητα, εκατοστό προς εκατοστό, συνέλαβες στο μυαλό σου αυτά τα κλουβιά στα οποία ακόμα και οι ανάπηροι θα περιοριστούν. Πίσω από αυτούς τους τοίχους που σχεδίασες κρατούνται άτομα που αξίζουν πολύ περισσότερα από το ξύλο που θα τρως σε καθημερινή βάση. Είναι θετικό το ότι έλαβες ένα ορεκτικό από αυτό που θα αναγκαστούν να υποστούν χιλιάδες κρατούμενοι στον έσχατο βαθμό. Να είσαι σίγουρος, αρχιτέκτονα, αυτός δεν θα είναι ο πρώτος δημόσιος εξευτελισμός της εταιρίας σου. Σκεφτόμενοι αυτό που έκτισες για να στεγάσεις κανονικούς πολίτες, μπορούμε να φανταστούμε την ικανότητα σου να κρατήσεις περιορισμένους τους εγκληματίες. Είναι εύκολο να μεταφερθεί κανείς από το 13ο arrondissement (περιοχή του Παρισιού) στα κελιά της φυλακής. Κάθαρμα, κοιτώντας τα μούτρα σου, μπορούμε να παρατηρήσουμε από το κουρασμένο πρόσωπο σου πόσο βαθιά ασχολείσαι με τις εργασίες σου. Πριν έκτιζες τείχη, τώρα θα τα γκρεμίσεις

Os Cangaceiros

Λυών, 29/ 03/ 90

Η Ελευθερία είναι το έγκλημα που περικλείει όλα τα εγκλήματα

ΟΙ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ ΣΤΗΝ ΓΑΛΛΙΑ, ΜΑΙΟΣ 1985

Έχουμε πολλούς φίλους στη φυλακή και θα μπορούσαμε και εμείς οι ίδιοι να καταλήξουμε εκεί... Δηλαδή, έχουμε αισθανθεί το πρόσφατο κύμα της εξέγερσης, που άρχισε την Κυριακή 5 Μάη με την στάση ενός μέρους των κρατουμένων στη φυλακή Fleury-Merogis, να έρχεται εδώ και καιρό.

Οι κρατούμενοι δεν μπορούσαν να ανεχτούν άλλο τις αδιαστικές μαλακίες στις οποίες επιδίδονταν όλο και περισσότερο αποκάλυπτα οι δεσμοφύλακες. Δύο συγκεκριμένα περιστατικά ξεπερνούν, σε κάθε περίπτωση, όλα τα όρια ανοχής:

-το Μάρτιο, η δολοφονία του Bruno Sulak από κάποιους δεσμοφύλακες, ύστερα από μια αποτυχημένη απόπειρα απόδρασης. Οι ψεύτες που μιλούν στην τηλεόραση και γράφουν στον τύπο το παρουσίασαν σαν ατύχημα, παρόλο που οι δεσμοφύλακες στο Fleury περηφανεύονταν που τον έβγαλαν από τη μέση.

-στις αρχές του Απριλίου, ένας δεσμοφύλακας δέχτηκε κάποια χτυπήματα σε μια φυλακή στο Lyons, κατά τη διάρκεια απόπειρας απόδρασης. Οι συνάδελφοι του διαμαρτυρήθηκαν αρχίζοντας απεργία. Λίγες μέρες αργότερα, επίσης στο Lyons, κάποιοι κρατούμενοι αντέδρασαν στην αλαζονεία τους χτυπώντας δυο από αυτά τα καθάρματα. Ακολούθησε εθνική απεργία όλων των δεσμοφυλάκων, θέτοντας τέλος στις περιόδους άσκησης, στα επισκεπτήρια και στην απελευθέρωση κρατουμένων που είχε φτάσει η ώρα της αποφυλάκισης τους υπό όρους ή με εγγύηση, γεγονός που χειροτέρευσε τις ήδη ανυπόφορες συνθήκες της φυλακής(αύξηση καθημερινών επεμβάσεων και παρενοχλήσεων, τακτικοί ξυλοδαρμοί).

Αυτοί που μας μιλούν για υπέρπληθυσμό ανθρώπων στις φυλακές είναι οι ίδιοι που τις γεμίζουν σε ασφυκτικό βαθμό! Και προφανώς φέρνουν τα πάνω κάτω. Για μας, δεν τίθεται ζήτημα κατασκευής νέων φυλακών, αλλά εκκένωσης αυτών που υπάρχουν ήδη.

Τα αιτήματα των εξεγερμένων κρατουμένων είναι ξεκάθαρα: Ελευθερία! Αυτό δεν το διαπραγματεύονται με τη διοίκηση της κάθε φυλακής, αλλά βάζουν μπρος για να την αποκτήσουν: σκαρφαλώνοντας στις ταράτσες, αυτή είναι η ελευθερία που αρπάζουν από το κράτος. «Παίρνουμε λίγο καθαρό αέρα» λένε, για ένα χρονικό διάστημα λίγων ωρών κουβεντιάζουν μεταξύ τους προστατευμένοι από τα αυτιά των αδιάκριτων, μιλούν κάτω στους συντρόφους τους που βρίσκονται έξω, βρίζουν τα γουρούνια που τους καταπιέζουν, τους πετούν πέτρες, και τέλος κάνουν τον κόσμο να μιλά για αυτούς. Αυτό πραγματικά σημαίνει «Parloirs Libres»(1)!

Η διοίκηση των φυλακών απέδωσε την εξέγερση στο Fleury-Merogis, σε μια χούφτα πολιτικών αγωνιστών (κυρίως στην Action Directe). Αυτοί οι κοινωνικοί αγωνιστές, απορροφημένοι στη φήμη τους και μόνο, συμμετείχαν ανέκαθεν σε αυτό το ψέμα με το να μην αρνούνται τις ευθύνες που τους καταλογίζουν. Όλοι αυτοί οι ψεύτες είχαν ήδη συμμετάσχει στο ίδιο κόλπο κατά την απεργία πείνας που άρχισε να επεκτείνεται στο Fleury, στα τέλη του '84. Αλλά θα αφήσουμε τους κοινωνικούς αγωνιστές στην νεκρή περιττολογία τους....

Από την άλλη, υπήρχε μια πραγματική αλληλεγγύη μεταξύ των κρατουμένων (στο Bois-d'Arcy, οι κρατούμενοι στα κελιά ήταν έτοιμοι να τα σπάσουν όλα αν αυτοί που βρίσκονταν στις ταράτσες απομακρύνονταν, αυτός ήταν ο λόγος για τον οποίο το GIGN(το αντίστοιχο του SAS στη Γαλλία [SAS-Special Air Service-Ειδική Αεροπορική Υπηρεσία]) δεν επενέβη και έμειναν 40 ώρες στις ταράτσες, με τη βοήθεια των συγκατοικημένων τους. Στο Bastia ξεκίνησαν απεργία πείνας σε αλληλεγγύη με τους στασιαστές άλλων φυλακών). Αυτή η αλληλεγγύη εκδηλώθηκε και έξω, στο Montpellier, στις 19 Μάη, όπου ο κόσμος ανέλαβε τον αγώνα στη θέση των εξεγερμένων κρατουμένων και επιτέθηκε στους μπάτσους από πίσω- οι οποίοι τότε τους διέλυσαν με τα σκυλιά.

Η πρωταρχική προτεραιότητα των φυλακισμένων ήταν να επικοινωνήσουν με τους έξω με σκοπό να ουρλιάξουν την εξέγερσή τους ενάντια στην κράτηση, την καθημερινή τρομοκρατία που ασκείται πάνω τους. «Θέλουν να μας σκοτώσουν», «μας δηλητηριάζουν με αέρια, μας χτυπούν με γκλομπ» διαβάζουμε στα πανό στο Bois-d'Arcy...

Οι κρατούμενοι παίρνουν μεγάλο ρίσκο όταν εξεγείρονται. Όλοι ξέρουν εκ των προτέρων ότι η διοίκηση των φυλακών θα τους κάνει να πληρώσουν ακριβά για αυτό αργότερα: με αυστηρές τιμωρίες, στέρηση απελευθέρωσης υπό όρους & απαλλαγής ποινής(2), μεταφορές σε άλλες φυλακές, ξυλοδαρμοί, δολοφονίες που παρουσιάζονται σαν αυτοκτονίες. Στο Douai, τρεις άνθρωποι- απλά και μόνο επειδή σκαρφάλωσαν στην στέγη και διαδήλωσαν την εξέγερσή τους πετώντας κάτω κεραμίδια- αμέσως μόλις κατέβηκαν κάτω καταδικάστηκαν από ένα έκτακτο δικαστήριο σε 15 μήνες και 6 μήνες παραπάνω φυλάκιση(ένας από αυτούς ήταν να απελευθερωθεί τον Ιούνιο). Αυτή η καταδίκη είχε ως σκοπό να είναι παραδειγματική.

Η αγωνία που δημιουργήσε ο τρόμος της καταστολής και η απελπισία της επιστροφής στην συνταρακτική απομόνωση της φυλακής είναι τέτοια που την ίδια την στιγμή της εξέγερσης κάποιοι από αυτούς στράφηκαν ενάντια στους εαυτούς τους μέσω του αυτό-ακρωτηριασμού. Στο Fleury και το

Montpellier, κάποιοι από τους κρατούμενους άρπαξαν μερικά βαρβιτουρικά και τα κατάπιαν, την ίδια στιγμή που έσπαγαν ό,τι έβρισκαν μπροστά τους. 25 από αυτούς δηλητηριάστηκαν σοβαρά. Άλλοι έκοψαν τις φλέβες τους ενθαρρύνοντας και τους άλλους κρατουμένους να κάνουν το ίδιο. Ένας από αυτούς πέθανε. Την ίδια στιγμή αρκετοί κρατούμενοι κρεμάστηκαν σε διαφορετικές αυλές. Ακόμα και αυτή την στιγμή, στο St. Paul, στο Lyons, κρατούμενοι κάθε μέρα ακρωτηριάζονται ή προσπαθούν να κρεμαστούν.

«Η ελευθερία είναι το έγκλημα που περικλείει όλα τα εγκλήματα» και ενάντια σε αυτό το έγκλημα αμύνεται ο παλιός κόσμος: το κράτος έχει μπει στη διαδικασία της σωματικής εξουδετέρωσης όλων των όμορφων νέων που δεν έχουν παραιτηθεί τους ίδιους νέους που πεθαίνουν στα χέρια των μπάτσων ή των άλλων «Beaufs»(3)-αυτούς που μπορεί να περιορίσει ο νόμος, τους οποίους το κράτος θάβει ζωντανούς στις φυλακές του, για όσο το δυνατόν περισσότερο καιρό γίνεται, τρομοκρατώντας την ίδια στιγμή αυτούς που καταφέρνουν να μείνουν έξω. Για αυτούς, πληρώνει εκπαιδευτικούς και άλλα καθάρματα, των οποίων ο ρόλος είναι να τους διαφθείρουν και να τους κάνουν να ξεχάσουν τους συντρόφους τους που βρίσκονται μέσα...

Καθώς οι συνοικισμοί των προλεταριακών περιοχών χάνουν όλο και περισσότερους νέους, έτσι γεμίζουν οι φυλακές. Αυτό είναι το μυστικό του υπερπληθυσμού. Οι υπηρέτες του κράτους θέλουν να μας κάνουν να πιστέψουμε ότι είναι ζήτημα προϋπολογισμού! Για τον υπερπληθυσμό υποτίθεται ότι φταίει η δυσλειτουργία του συστήματος των φυλακών που προκαλείται από την υπερβολική λειτουργία του δικαστικού συστήματος.

Ο μόνος τρόπος για να διευθετηθεί το ζήτημα του υπερπληθυσμού στις φυλακές είναι προφανώς να αδειάσουν, όπως το θέτουν οι εξεγερμένοι του Fleury -σε αυτό το σημείο δεν θα μπορούσαν να είναι πιο συγκεκριμένοι: αντιπήθενται στην κατασκευή νέων φυλακών σε μια προκήρυξη υπογεγραμμένη από τους «600 αρχηγούς». Οι κρατούμενοι του Montpellier εξέφρασαν μια πρακτική λύση για τον υπερπληθυσμό. Κατέστρεψαν σχεδόν όλα τα κελιά!

Είναι ο νόμος και, πιο συγκεκριμένα, η αποφυγή πιθανής κράτησης ομήρων που συγκροτεί την προληπτική προφυλάκιση(η οποία επίσημα καταδικάζει ανθρώπους σε ένα αόριστο χρονικό διάστημα μέσα, που αργότερα επιβεβαιώνεται, αν δεν επιδεινωθεί, από την δικαστική καταδίκη), ενάντια στην οποία εξεγείρονται οι κρατούμενοι. Ενθυμούμαστε το κίνημα που συλλογικά επικύρωσε τα αιτήματα για την υπό όρους απελευθέρωση πριν από τη δίκη στο Lyons, στις αρχές του καλοκαιριού του 84.(4)

Από τότε που δημιουργήθηκαν οι φυλακές, ό,τι απέκτησαν οι κρατούμενοι ήταν ρισκάροντας τις ζωές τους σε εξεγέρσεις. Κατάφεραν να επιβάλουν, κάποιες φορές, κάποια ρήγματα στο καθεστώς της φυλακής. Αυτά που οι κρατούμενοι κατάφεραν να αρπάξουν με τη βία και με αντίτιμο το αίμα τους, το τσίμπησε ξανά η διοίκηση των φυλακών και έπειτα χρησιμοποίησε την καλύτερευση του καθεστώτος τους ως μέσο εκβιασμού.

Οι δεσμοφύλακες αναλαμβάνουν την ευθύνη να καταδιώξουν το παραμικρό ίχνος ελευθερίας σε όλες τις μορφές της καθημερινής ζωής, η στέρηση της ελευθερίας διυλίζεται κάθε μέρα στη σταθερή και σαδιστική αυθαίρετη κυριαρχία αυτών των γουρουνιών. Στη φυλακή, ελευθερία είναι επίσης η ελευθερία να παραμείνεις καθισμένος, αποκοιμισμένος ή όρθιος σύμφωνα με τις επιθυμίες κάπου άλλου.

Από την εποχή του Peyrefitte (πρώην ομόλογου του Lord Chancellor[αρχιδικαστή και προεδρεύων της βουλής](5) και του Badinter (τωρινού ομόλογου του L. C.), αν το κράτος ανέπτυξε ένα μεταρρυθμιστικό πρόγραμμα, έγινε αποκλειστικά και μόνο προς αποφυγή του κινδύνου έκρηξης και ασφαλώς όχι από ανθρωπιστικό ενδιαφέρον.

Οι κρατούμενοι δεν απαιτούν πλέον μεταρρυθμίσεις: έχουν υποταχθεί στην πραγματικότητα αυτών των μεταρρυθμίσεων. Η αίτηση κάθε μεταρρύθμισης υπόκειται στην καλή θέληση της διοίκησης των φυλακών και των δεσμοφυλάκων. Κάθε τι που παρουσιάστηκε ως πλεονέκτημα έγινε μια ακόμα εξαχρείωση.

- Ορισμένοι κρατούμενοι αρνούνται τις «Parloirs libres» , γιατί αυτά στα οποία πρέπει να υποβληθεί κάποιος για να δικαιούται αυτές τις επισκέψεις είναι εξευτελιστικά.
- Αν και η θανατική ποινή υποτίθεται ότι έχει καταργηθεί και δεν αποτελεί πλέον μέρος του ποινικού κώδικα, στην πραγματικότητα έχει γίνει κάτι πιο κοινότυπο, εκδημοκρατισμένο. Σήμερα είναι η συμμορία των «Beaufs» και των μπάτσων που εκτελούν ανθρώπους και στη φυλακή είναι οι δεσμοφύλακες.
- Επίσης, η καταστολή των φυλακών υψίστης ασφαλείας(QHS) αποδείχτηκε μια ανθρωπιστική απάτη (που δημιουργήθηκε από την αριστερά) :το καλύτερο παράδειγμα αυτού του καιροσκοπισμού ήταν όταν ελευθέρωσαν τον Knobelspiess με την υποστήριξη μιας ανθρωπιστικής εκστρατείας. Ο Knobelspiess κατάγγειλε τον τρόπο αυτών των φυλακών υψίστης ασφαλείας, η αριστερά αφού τον χρησιμοποίησε, τον έχωσε πάλι μέσα χωρίς διαταγμό(6).

Τα QHS, ως ειδικό καθεστώς απομόνωσης, δεν απομακρύνθηκε ποτέ απλά άλλαξε την ονομασία του. Τώρα ονομάζεται QI(χώρος απομόνωσης). Το '83, μια νέα φυλακή υπό το όνομα «Les Godets» που είχε ως σκοπό τον εγκλεισμό κρατουμένων που θεωρούνταν ιδιαίτερα επικίνδυνοι, άνοιξε κοντά στο Nevers. Μπορεί να δεχτεί μέχρι και 80 κρατούμενους υπό ένα υπερβολικά αυστηρό καθεστώς παρακολούθησης. Επιπλέον, η διοίκηση και οι δεσμοφύλακες θέλουν να επεκτείνουν τις συνθήκες των QHS σε όλες τις φυλακές, ο αριθμός των κελιών απομόνωσης έχει αυξηθεί, το νομοθέτημα των DPS(κρατούμενων υπό ειδική παρακολούθηση) εφαρμόζεται όλο και περισσότερο, τα συγκροτήματα τιμωρίας γεμίζουν όλο και πιο πολύ.

· Η διοίκηση των φυλακών, σε σχέση με την ένταση που βασιλεύει στις φυλακές, τώρα όλο και περισσότερο διατηρεί το δικαίωμα να τιμωρεί τους κρατούμενους ακόμα περισσότερο, να προξενεί ειδικές κυρώσεις. Μικροπρεπείς εξευτελισμοί και ξυλοδαρμοί είναι πολύ συνηθισμένοι. Η διοίκηση ωθεί τους κρατούμενους στη αυτοκτονία ή παρουσιάζει δολοφονίες ως αυτοκτονίες. Δεν υπάρχουν φυσικά αίτια θανάτου στην στενή, αυτοί που πεθαίνουν εκεί πεθαίνουν από την φυλακή την ίδια. Ο φόνος αποκαλείται «τυχαίος θάνατος»- όπως οι Mohammed Rhabi στο Rouen και Bruno Sulak στο Fleury, που δολοφονήθηκαν από τους γαμημένους δεσμοφύλακες κατά τη διάρκεια απόπειρων απόδρασης, όπως ο Alain Pinol στο Fresnes, που δολοφονήθηκε από τους μπάτσους. Οι αυτοκτονίες των κρατουμένων είναι όλες δολοφονίες που εκτελούνται από τη διοίκηση των φυλακών η οποία τους προμηθεύει με ευχαρίστηση το σχοινί για να κρεμαστούν. Και αν γίνονται όλο και περισσότερες αυτοκτονίες (τουλάχιστον 20 από την αρχή του χρόνου) είναι επειδή η διοίκηση επιβάλλει όλο και περισσότερο ανυπόφορες συνθήκες.

· Μια επιπλέον πίεση ασκείται ενάντια στους καταδικασμένους μετανάστες. Εκτός από την ποινή της φυλάκισης μπορεί να προστεθεί και μια δεύτερη ποινή: η απέλαση. Μπορεί να συμβεί ακόμα και το εξής: αφότου έχουν εκτίσει την ποινή τους, ακινητοποιούνται στην στενή για κάποιους επιπλέον μήνες μέχρι να ολοκληρωθεί η διαδικασία της απέλασης και να βγει η σχετική απόφαση. Ένα τελευταίο γεγονός για αυτές τις διάσημες μεταρρυθμίσεις του Badinter, το τελευταίο του εξάρτημα, το TIG (απλήρωτη κοινωνική εργασία), είναι μια ωραιότατη μαλακία. Οποιοσδήποτε μπορεί εύκολα να προβλέψει ότι τα κελιά που έμειναν άδεια λόγω TIG θα καταληφθούν αμέσως από νέους προφυλακισμένους. Αυτή η σύγχρονη μορφή καταναγκαστικής εργασίας δεν είναι προτιμότερη από το να μπαίνει κανείς μέσα έτσι, επιπλέον, κάποιοι καταδικασθέντες την αρνούνται.

Όλοι αυτοί που απαιτούν δικαιώματα στην φυλακή (συνδικάτα κρατουμένων) βρίσκονται στην οπισθοφυλακή του κινήματος της εξέγερσης των κρατουμένων, επειδή οι κρατούμενοι πρέπει να επιβάλλουν τα αιτήματά τους με τη βία και με κίνδυνο τις ζωές τους. «Ο συνδικαλιστικός αγώνας θα γίνει στα πλαίσια του νόμου και μέσω αυτού, και καταγγέλλοντας όλους τους εκβιασμούς ενώπιον ικανών δικαστικών». Αυτά έχει να πει το συνδικαλιστικό πρόγραμμα κρατουμένων...

Έχουμε ήδη δει πως είναι τα συνδικάτα έξω από τις φυλακές. Μοναδικός τους σκοπός είναι να κατευθύνουν και να αποτρέψουν την εξέγερση των λαών με μεταρρυθμίσεις που έχουν ως στόχο να ανακατατάξουν την μιζέρια των λαών.

Επίσης εξυπηρετούν στο να καταπνίγουν τις αληθινές απαιτήσεις που αποζητούν αυθόρμητα οι φτωχοί κατά την εξέγερσή τους. Οι κρατούμενοι δεν

“Σταμάτα τον αυθαίρετο κανονισμό. 400 άτομα στις στέγες”
Στη διάρκεια της εξέγερσης εδώ, ένας κρατούμενος- Pinol- σκοτώθηκε από τους μπάτσους

πολεμούν πλέον για μεταρρυθμίσεις εφόσον γνωρίζουν τώρα ότι ήταν μόνο μια αυταπάτη: αντί να θέτουν τους εαυτούς τους εντός της αφηρημένης σφαίρας των δικαιωμάτων, μπορούν να επιμείνουν σε κάτι που θα έχει τουλάχιστον ένα χειροπιαστό αποτέλεσμα μια γενική μείωση των ποινών.

Αυτό που διακυβεύεται είναι τα αιτήματα που δηλώνουν οι κρατούμενοι:

ΑΦΕΣΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΜΕΝΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ.

ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ.

ΕΝΑ ΟΡΙΣΤΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΔΙΑΤΑΓΕΣ ΑΠΕΛΑΣΗΣ.

ΤΗΝ ΑΡΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΠΟΙΝΩΝ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΣΤΑΣΙΑΣΤΕΣ.

Το αίτημα για την απελευθέρωση των προφυλακισμένων κρατουμένων δεν είναι απλά ένα συγκεκριμένο αίτημα στη φυλακή. Ακόμα περισσότερο από το κράτος ή τη διοίκηση των φυλακών, απευθύνεται και σε όλους τους φτωχούς ανθρώπους για τους οποίους η προληπτική κράτηση είναι μια Δαμόκλειος σπάθη που κρέμεται καθημερινά πάνω από τα κεφάλια τους. Είναι μια πρόκληση προς αυτήν την κοινωνία και η οποία αντηχεί δυνατά στα αυτιά όλων αυτών που έχουν πάρει το μέρος της μη-υποταγής.

Τα δικαστικά ζητήματα και τα ζητήματα της φυλακής παραμένουν σχεδόν πάντα προσωπικά ζητήματα όπου κάθε άτομο παραμένει ανίκανο στην απομόνωση του, είτε είναι από αυτούς που βρίσκονται μέσα και περιμένουν τη δίκη τους, ή από αυτούς που είναι έξω και έχουν φίλους στη φυλακή και, τον περισσότερο καιρό, δεν μπορούν να κάνουν τίποτα παραπάνω από να τους βοηθούν οικονομικά και να τους επισκέπτονται. Οι στασιαστές πρόβαλλαν αμέσως πρακτικά ζητήματα που στόχευαν, τουλάχιστον, στην απελευθέρωση όσο το δυνατόν περισσότερων ατόμων. Αυτά τα αιτήματα αποτελούν αγώνα των κρατουμένων ενάντια στην απομόνωση τους και μια έκκληση σε αυτούς που βρίσκονται έξω να ενεργήσουν πρακτικά για να σπάσουν αυτήν την απομόνωση. Είναι ένα ζήτημα άσκησης πίεσης εναντίον αυτής της κοινωνίας, να γαμήσουμε αυτόν τον κόσμο με τις φυλακές του, αυτόν το κόσμο που θα προτιμούσε να μην ακούσει.

OS CANGACEIROS
Αρχές Ιουνίου 85

Σημείωση 1: «PARLOIRS LIBRES». Στην Γαλλία, κατά τη διάρκεια των «parloirs», οι κρατούμενοι και οι επισκέπτες τους χωρίζονται από ένα διπλό παράθυρο. Η απαίτηση για «ελεύθερα parloirs» επιβάλλει την κατάργηση αυτού του διαχωριστικού για εμφανείς λόγους..... Αν το κράτος, υπό την πίεση των κρατουμένων, έχει τουλάχιστον παραχωρήσει αυτό το «δικαίωμα» ήταν με σκοπό να το

χρησιμοποιήσει εναντίον αυτών των κρατουμένων. Τα «ελεύθερα parloirs» παραχωρούνται σε αυτούς που η διοίκηση κρίνει άξιους για αυτό-παραχωρείται ως ανταμοιβή για την υποταγή. Δεν υπάρχει τίποτα ελεύθερο σ' αυτό εκτός από την ονομασία του: αντί για ένα παράθυρο ένας δεσμοφύλακας είναι υπεύθυνος για το διαχωρισμό, επιτηρώντας κάθε κίνηση. Και μετά τα «ελεύθερα parloirs» σε ψάχνουν με υπερβολική αυστηρότητα. (Σημείωση του Μεταφραστή: ΣτΜ)

Σημείωση 2: Μια ακόμα έξυπνη απατεωνιά: οι απαλλαγές ποινής είναι στην ουσία επιπρόσθετες ποινές, που δίνονται σε όσους που αντιστέκονται. Οι δικαστές υπολογίζουν τις ποινές αναλογικά σε σχέση με το τι θα κερδίσουν: αν θέλουν να κρατήσουν έναν κρατούμενο τουλάχιστον για 9 μήνες μέσα, τους δίνουν ένα χρόνο (στην Βρετανία 13 ½ μήνες).

Σημείωση 3: «BEAUFES» Προσβλητικός όρος που χρησιμοποιείται από τους Γάλλους εναντίον

ανθρώπων φτωχών, μεσαίας τάξης, φιλό-αστυνομικών, συχνά ρατσιστών και πάντα καχύποπτων με οποιονδήποτε δεν ταιριάζει με αυτούς. Υπάρχουν εκατομμύρια τέτοια σκατά και κάθε χρόνο σκοτώνουν αρκετές ντουζίνες «περιθωριακούς» χωρίς να τους απονέμεται κάτι σε αντάλλαγμα. Στη Γαλλία όλοι οι μπάτσοι είναι οπλισμένοι, συνεχώς και έννομα εφαρμόζουν την θανατική καταδίκη. Επίσης ακρωτηριάζουν ή σκοτώνουν ντουζίνες προλετάριους κάθε χρόνο. Από τις αναταραχές του 81 (κυρίως στο Lyons και άλλες μεγάλες πόλεις) αυτοί οι «beaufs» -κυρίως αυτοί που σχετίζονται με μαγαζιά- έχουν σκοτώσει έναν αυξανόμενο αριθμό νέων και κυρίως προσφύγων κλεφτών (και ουσιαστικά καμία κλοπή δεν θεωρείται μεγαλύτερο κακό από ότι και εδώ). Τέτοιες ατιμώρητες δολοφονίες, με την σιωπηλή συγκατάθεση του κράτους, είναι μια από τις πιο ουσιαστικά αντικειμενικές απαντήσεις στην ερώτηση «Πως και η Γαλλία είναι τόσο ήσυχη;». Αυτοί οι φόννοι έχουν τρομάξει αποτελεσματικά αυτούς που βρίσκονται στο τέρμα της τρομοκρατικής σιωπής αν και στη Μασσαλία και το Παρίσι υπήρξαν κάποιες σποραδικές αναταραχές φέτος. (ΣΤΜ)

Σημείωση 4: Στη Γαλλία, ένας προφυλακισμένος κρατούμενος μπορεί να κάνει αίτηση αποφυλάκισης υπό όρους πριν τη δίκη. Σε τέτοια περίπτωση, ο δικαστής πρέπει να του στείλει την απάντηση του εντός 5 ημερών, διαφορετικά ο κρατούμενος πρέπει να ελευθερωθεί. Όταν αρκετοί προφυλακισμένοι κρατούμενοι κάνουν -συλλογικά και ταυτόχρονα- αίτηση για αποφυλάκιση υπό όρους, η τοπική δικαστική διοίκηση πνίγεται στη δουλειά και ενδέχεται να αργήσει να απαντήσει έγκαιρα, έτσι κάποιοι προφυλακισμένοι κρατούμενοι που δεν δέχονται απάντηση μπορούν να ελευθερωθούν (αλλά σε αυτήν την περίπτωση, οι δικαστικοί συνεργάστηκαν για να το αποτρέψουν, αν και εις βάρος σεβαστής γραφειοκρατικής σύγχυσης). (ΣΤΜ)

Σημείωση 5: Ο «Ministre de la justice» είναι ο Γάλλος ομόλογος του Βρετανού Lord Chancellor(υπουργός Δικαιοσύνης), αλλά είναι επίσης υπεύθυνος για τη διοίκηση των φυλακών και οτιδήποτε την αφορά. (ΣΤΜ)

Σημείωση 6: Δίνουμε ιδιαίτερη προσοχή στις αβάσταχτες συνθήκες των καταδικασμένων κρατουμένων που βρίσκονται στην απομόνωση, ή αυτούς που βρίσκονται σε αυτές τις πτέρυγες όπως ο Knobelspiess, αυτούς που παρενοχλεί ιδιαίτερα η διοίκηση των φυλακών με σκοπό να τους κάνει να

πληρώσουν τα μέγιστα επειδή ποτέ δεν υπέκυψαν στο καθεστώς των φυλακών. Παραθέτουμε την περίπτωση του Charlie Bauer, που καταδικάστηκε το '62 σε 20 χρόνια κάθειρξη για διαρρήξεις. Αποφυλακίστηκε υπό όρους το '76, αφού υπέκυψε, για μεγάλο διάστημα, στο μαρτύριο του QHS, φυλακίστηκε ξανά, με ποινή κάθειρξης 5 ετών για αποδοχή κλοπιμαίων, συν 6 χρόνια λόγω απώλειας της υπό όρους αποφυλάκισης του. Δεν θα μπορούσε να φύγει παρά μόνο το '90. Κι αυτό επειδή ο Bauer αγωνίστηκε κατά του QHS, όπου γνωρίστηκε με τον Μεσρίν(7) πράγμα που δεν μπορούσε να του συγχωρήσει η διοίκηση των φυλακών.

Σημείωση 7: ΜΕΣΡΙΝ. Νούμερο 1 δημόσιος κίνδυνος στη Γαλλία στα τέλη του '70. Κατά το τέλος της ζωής του, εκτός από τις ληστείες τραπεζών, επιτέθηκε ανοιχτά κατά του κράτους και των φυλακών του. Οι τολμηρές του περιπέτειες έγιναν δημοσίως γνωστές και αποτέλεσαν έμπνευση για άλλους. Για αυτούς τους λόγους δολοφονήθηκε από τα γουρούνια. (ΣΤΜ)

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΗ ΣΕΙΡΑ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

5/5/85: Στο Fleury-Merogis, οι κρατούμενοι της πτέρυγας D4 εξεγείρονται και καταστρέφουν όλη την πτέρυγα.

6/5/85: Πάλι στο Fleury, 300 από την πτέρυγα D1 αρνούνται να επιστρέψουν από την ώρα άσκησης, 60 από αυτούς βάζουν φωτιά στο αναρρωτήριο.

7/5/85: Στο Bois d'Arcy, περίπου 15 «νεαροί κρατούμενοι»(1) σκαρφάλωσαν στην σκεπή, όπου και παρέμειναν μέχρι τις 9 Μάη, υποστηριζόμενοι και δεχόμενοι εφόδια από τους συγκρατούμενους τους.

8/5/85: Στη Lille, 10 περίπου κρατούμενοι, σκαρφάλωσαν στην σκεπή. Στο Bastia, σε αλληλεγγύη με τις υπόλοιπες φυλακές, οι τρόφιμοι αρνούνται να φάνε το φαγητό της φυλακής(2).

9/5/85: Στο Fresnes, 400 άντρες σκαρφαλώνουν στις σκεπές. Συγκρούσεις με τους μπάτσους οι οποίοι σκοτώνουν έναν από αυτούς. Στο Compiègne, περίπου 10 κρατούμενοι σκαρφαλώνουν στις στέγες, παίρνοντας τη θέση αυτών της πρωινής «βάρδιας». Στη φυλακή Bonne Nouvelle, στο Rouen, περίπου 50 νεαροί κρατούμενοι σκαρφαλώνουν στις σκεπές, ενώ οι άλλοι τρόφιμοι καταστρέφουν τα κελιά τους. Ύστερα από προφανείς διαπραγματεύσεις, περίπου 30 σκαρφάλωσαν πάλι στην σκεπή σε ένδειξη αλληλεγγύης στο Fresnes.

10/5/85: Από τις 9 ως τις 10 του μήνα, στο Douai, οι φυλακισμένοι σκαρφαλώνουν στις σκεπές. Γίνεται μια σύντομη σύγκρουση με τα CRS (τα γαλλικά MAT). Στο Amiens, 50 με 60 κρατούμενοι σκαρφαλώνουν στις σκεπές. Στην Nice, περίπου 60 κρατούμενοι που βρίσκονται πάνω στις σκεπές συναντιούνται με περίπου 20 νεαρούς κρατούμενους κατά τη διάρκεια συμπλοκής με τους μπάτσους. Στο Bezier, 130 κρατούμενοι παίρνουν 3 δεσμοφύλακες και έναν ιατρικό υπάλληλο των φυλακών ως όμηρους για λίγες ώρες.

11/5/85: Στο Enreux, το Saintes και το Coutances οι κρατούμενοι σκαρφαλώνουν στις στέγες. Γίνονται συμπλοκές με τους μπάτσους. Τα ίδια συμβαίνουν την επόμενη μέρα στο St. Briec.

19/5/85: Ολόκληρη η φυλακή Montpellier καταστρέφεται (εμπρησμοί & καταστροφές) από τους τροφίμους, συγκρούσεις με τους μπάτσους. Έξω, το πλήθος, συμπεριλαμβανομένων των οικογενειών & φίλων των κρατουμένων, συμπαραστέκεται στον αγώνα των στασιαστών με επίθεση κατά των αστυνομικών από πίσω.

Εκτός από αρκετές συμπλοκές σε διαφορετικές φυλακές, κελιά καταστρέφονται και γίνονται απόπειρες εμπρησμού (Rennes, Angers, Metz, κτλ) καθώς και συλλογικές άρνησης του φαγητού της φυλακής (Lyons, αντρικές και γυναικείες φυλακές του Fleury, Ajaccio, Auxerres, St. Malo, Avignon, Chambéry, κτλ.). Αυτήν την περίοδο σημειώνονται πολλές αυτοκτονίες. Σε πολύ βαριές ποινές καταδικάζονται οι στασιαστές του Douai & Enreux, με πρόφαση φθορές κατ' εξακολούθηση.

17/6/85: Στην σιδηροδρομική γραμμή Nantes- Παρίσι, ένα οδόφραγμα καίγεται κοντά στο Nantes σε ένδειξη αλληλεγγύης στους στασιαστές των φυλακών.

20/6/85: Σαμποτάζ στις εγκαταστάσεις των σιδηροδρομικών γραμμών του TGV (Τρένο Μεγάλης Ταχύτητας) στο νότιο Παρίσι.

27/6/85: Στην γραμμή Τουλούζη- Παρίσι καίγεται ένα οδόφραγμα κοντά στην Τουλούζη.

30/6/85: Κατά τη διάρκεια της νύχτας της 30ης Ιουνίου προς 1η Ιουλίου, η τύπωση των παρισινών καθημερινών εφημερίδων παραλύει από το σαμποτάζ του τυπογραφείου IPLO κοντά στο Nantes. « Αποφασίσαμε να επιβάλλουμε μισή μέρα σιγή στον εθνικό τύπο προς τιμή των στασιαστών κατάδικων... Αφιερώνεται επίσης σε όλους τους «αυτόχειρες» κρατούμενους που πέθαναν. Όλες αυτές οι εφημερίδες είναι γνωστές για την εχθρότητα τους προς το πρόσφατο κίνημα εξέγερσης στις φυλακές...».

1/7/85: Σαμποτάζ των σιδηροδρομικών εγκαταστάσεων στην γραμμή Nimes- Tarascon.

Κάθε φορά, αυτές οι ενέργειες οδηγούν σε παρατεταμένες διαταράξεις στις σιδηροδρομικές συγκοινωνίες και σε ώρες καθυστέρησης στα καθημερινά δρομολόγια των τρένων. Σε καμία περίπτωση δεν υπήρξε πιθανότητα πρόκλησης ατυχήματος. Τα δηλωμένα αιτήματα σε αυτές ενέργειες σαμποτάζ ήταν πάντοτε οι ίδιες:

**ΑΠΑΛΛΑΓΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΜΕΝΟΥΣ
ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ
ΟΡΙΣΤΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΕΝΤΟΛΕΣ ΑΠΕΛΑΣΗΣ
ΑΡΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΠΟΙΝΩΝ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΣΤΑΣΙΑΣΤΕΣ**

2/7/85: Το τρένο TEE(Trans- European Express) που εκτελεί το δρομολόγιο Παρίσι- Βρυξέλλες, αναγκάζεται να σταματήσει κοντά στο Compiègne, γράφονται σε αυτό με σπρέι τα 4 αιτήματα, σπάζονται τα παράθυρα και πετάγονται μέσα σε αυτό φυλλάδια.

5/7/85: Σαμποτάζ στην γραμμή Παρίσι- Le Havre. Τέσσερα άτομα συλλαμβάνονται στο Rouen 2 μέρες αργότερα και κρατούνται προφυλακισμένοι για 3 μήνες λόγω αυτής της ενέργειας.

8/7/85: Από την 7η ως την 8η Ιουλίου, στο Chaumont, οι κρατούμενοι σκαρφαλώνουν στις στέγες, εκδηλώνοντας την αβεβαιοτήτα τους πριν την επερχόμενη αμνηστία που θα παραχωρήσει ο Πρόεδρος της Γαλλίας στις 14 Ιουλίου (ημέρα της Βαστίλης), που φαίνεται ότι θα είναι ιδιαίτερα μικρή. Σημειώνονται επιθέσεις εναντίον των μπάτσων. 4 κρατούμενοι καταδικάζονται σε αυστηρότατες ποινές.

9/7/85: Ανώνυμο σαμποτάζ σημειώνεται στην γραμμή Παρίσι- Στρασβούργο η οποία περνά κοντά από το Chaumont.

12/7/85: Νωρίς το πρωί, 2 παρισινές γραμμές του υπόγειου σιδηρόδρομου, στις οποίες έχουν πετάξει βαριά αντικείμενα, μπλοκάρονται για αρκετές ώρες, σε ένδειξη αλληλεγγύης προς τους 4 του Rouen & τους στασιαστές του Chaumont, τα 4 αιτήματα δημοσιοποιούνται για άλλη μια φορά.

13/7/85: Στο Lyons, καίγονται 2 κρατικά αυτοκίνητα σε ένδειξη αλληλεγγύης προς τους κρατούμενους της πόλης.

14/7/85: Στις φυλακές St. Paul, στο Lyons, περίπου 20 κρατούμενοι της ψυχιατρικής μονάδας εξεγείρονται, καταστρέφοντας το κτίριο και βάζοντας του φωτιά. Ανακοινώνεται η άθλια προεδρική αμνηστία: 1 ή 2 μήνες χάρη για βραχυπρόθεσμες ποινές. Οι JAPs θα προεκταθούν: 3 με 4 χιλιάδες κρατούμενοι θα αποφυλακιστούν μέσα στις επόμενες μέρες. Τα νέα χαρακτηρίζονται από αμέτρητες συγκρούσεις που ξεκινούν σε αρκετές φυλακές της χώρας.

15/7/85: Κατά τη διάρκεια της νύχτας της 14ης προς τη 15η, κομματιάζονται λάστιχα αυτοκινήτων που ανήκουν στο κρατικό ποδηλατιστικό κομβόι του Γύρου της Γαλλίας (περίπου 100 ακινητοποιημένα οχήματα) σε ένδειξη αλληλεγγύης στους καταδικασμένους κρατούμενους. Στην Τουλούζη, μια εταιρία που απασχολεί κρατούμενους καταστρέφεται από πυρκαγιά.

14/8/85: Στο Lille, δεκάδες κρατούμενοι σκαρφαλώνουν στις στέγες.

18/8/85: Στο Lyons, το τυπογραφείο για τις παρισινές ημερήσιες εφημερίδες ROP καταστρέφεται (με σοβαρές επιπτώσεις στην κυκλοφορία & διανομή), αυτό έγινε πάλι με σκοπό την εκδίκηση εναντίον των εφημερίδων λόγω των ψεμάτων & της εχθρικότητας τους προς τους στασιαστές.

Σημείωση 1: Η φράση «Νεαροί Κρατούμενοι» αναφέρεται στους τροφίμους κάτω των 18, οι οποίοι συνήθως κρατούνται σε ξεχωριστές πτέρυγες ή φυλακές.

Σημείωση 2: «Η άρνηση του φαγητού της φυλακής» δεν είναι ακριβώς απεργία πείνας, αν και μπορεί να θεωρηθεί ως τρόπος εφαρμογής της.

Σημείωση 3: «JAP» κυριολεκτικά σημαίνει «Δικαστής εφαρμογής των ποινών», αυτού του είδους ο δικαστής ασχολείται με το φάκελο & το μητρώο του κρατουμένου για να χορηγήσει αποφυλάκιση με εγγύηση ή, όταν βρίσκεται έξω από τη φυλακή, να τον ελέγχει.

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΜΕΡΙΚΕΣ ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΑΝ ΣΕ ΕΝΔΕΙΞΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΣΤΑΣΙΑΣΤΕΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ

Για πρώτη φορά σ' αυτήν την σάπια χώρα, εμφανίζεται ένα κίνημα πρακτικής αλληλεγγύης στους κρατούμενους εκτός των φυλακών. Αυτό ήταν ένα χτύπημα που κανείς από τους ρεφορμιστές ή τους παραπονιάρηδες δεν περίμενε όλοι αυτοί που αφήνουν τους κρατούμενους να υποφέρουν για να δικαιολογήσουν την δική τους δειλία, το ίδιο τους το ενδιαφέρον για την διατήρηση της ισχύουσας τάξης πραγμάτων. Πάνω από όλα, ήταν ένα χτύπημα κατά του κράτους.

Έξω, υπάρχουν άπειροι κρετίνοι που έχουν παραδοθεί σε ατέλειωτους λόγους γύρω από αυτό που σεμνότευα αποκαλούν «το πρόβλημα της κράτησης», αν και οι ίδιοι δεν έχουν προσωπική εμπειρία σύλληψης και θα ήταν καλύτερα να το βουλώνανε. Οι επιτηδευμένες τους αερολογίες έρχονται σε αντίθεση με τη σιωπή που επιβάλλεται στους εξεγερμένους κρατούμενους και την ολοκληρωτική αποδοκιμασία που δέχονται τα ανακοινωθέντα τους.

Μέσα στη φυλακή, οι πληροφορίες διαδίδονται μέσω υπόγειων φημολογιών. Από τη μία φυλακή στην άλλη, όμως, οι πληροφορίες διαδίδονται αλλιώς. Στις φυλακές αυτό δίνει μια ιδιαίτερη βάση στον γραπτό τύπο, συν του ότι είναι ένας τρόπος να περάσει κανείς την ώρα του διαβάζοντας. Η βαρεμάρα και η απομόνωση είναι οι δυο μοναδικοί λόγοι που κάνουν τους κρατούμενους να ενδιαφερθούν για τις εφημερίδες και αυτό κάνει κάθε ψέμα τους ακόμα περισσότερο επιβλαβές.

Τα έντυπα ήταν ομόφωνα εχθρικά προς τις εξεγέρσεις στις φυλακές, μέσω συκοφαντιών ή αποσιώπησης. Όλοι οι σχολιαστές φωνάζουν τις ίδιες ηλίθιες ερωτήσεις που μόνο οι διανοούμενοι μπορούν να θέσουν, με τον πολύ εμφανή σκοπό δημιουργίας αμφιβολιών και σύγχυσης. Διαφέρουν μόνο στον τρόπο με τον οποίο ζητάνε από το κράτος να καταστείλει την εξέγερση. Στο ένα άκρο, η εφημερίδα Le Figaro ζητά πιο έντονη καταστολή των κρατουμένων και αναφέρεται ασταμάτητα για υποτιθέμενη κυβερνητική αδράνεια. Στο άλλο άκρο, η εφημερίδα Liberation υποστηρίζει χαρούμενα μια κυβέρνηση που μιλά για μεταρρυθμίσεις και στέκεται πειστικά στα πολιτιστικά εξαρτήματα με τα οποία ελπίζει η κυβέρνηση να παγώσει την φούντωση των τροφίμων των φυλακών.

Όλοι αυτοί οι ψεύτες είναι ακόμα περισσότερο εχθρικοί όταν πρέπει να αναφέρουν εκδηλώσεις αληθινής αλληλεγγύης με τους τροφίμους που διαφωνούν με τις απόψεις τους.

Δεν είμαστε από αυτούς που ειδικεύονται στο γράψιμο ή τις κουβέντες για τις φυλακές (δεν είμαστε σαν αυτούς που προσπαθούν να οργανώσουν συγκεντρώσεις στο Beaubourg και ούτε αυτούς που ξεδιάντροπα πηγαίνουν και φλυαρούν για δυο ώρες με τον αρχιδεσμοφύλακα των φυλακών του Fleury-Merogis).

Ο κίνδυνος να καταλήξουμε στην φυλακή και το γεγονός ότι πολλοί από εμάς έχουν ξαναβρεθεί εκεί, διέπτει κατά πολύ τις ζωές μας. Ας τονίσουμε ότι όσοι από εμάς έχουν καταδικαστεί και φυλακιστεί στο παρελθόν ήταν ανέκαθεν ποινικοί εγκληματίες, δεν έχουμε οποιαδήποτε σχέση με «πολιτικούς κρατούμενους».*

Ο αγώνας των κρατουμένων μας ενδιαφέρει ολοκληρωτικά. Τον Ιούνιο του '85 μοιράσαμε ένα ντοσιέ που επαναλάμβανε και ενίσχυε τα αιτήματα των στασιαστών των φυλακών, με το ίδιο το πνεύμα της εξέγερσης. Από όσο γνωρίζουμε, αυτό ήταν και το μοναδικό έγγραφο που ήταν ξεκάθαρα με το μέρος της εξέγερσης, χωρίς τις αμήχανες δικαιολογίες που ανέπτυξαν αγωνιστές κάθε είδους. Τα τέσσερα αιτήματα που αναφέρονται ήταν αυτά των ίδιων των στασιαστών, που εξέφρασαν στα σπάνια φυλλάδια για να τα περάσουν προς τα έξω και, πάνω από όλα, τα εξέφραζαν μέσω των ενεργειών τους. Ένας αριθμός ατόμων δημιούργησε τότε ένα σκάνδαλο, διαταράσσοντας κυρίως τις σιδηροδρομικές συγκοινωνίες σε όλη τη χώρα. Έτσι έδωσαν δημοσιότητα στα αιτήματα τα οποία είχαν μέχρι τότε απορριφθεί και έφεραν στην δικαιοσύνη τις αληθινές διαστάσεις της εξέγερσης.

Η εχθρικότητα των ΜΜΕ ήταν συστηματική εξ' αρχής. Όλοι μίλησαν για «έκτροπα». Το να αποκαλεί κανείς ένα οδόφραγμα σε μια σιδηροδρομική γραμμή, ή το σπάσιμο ενός φαναριού «έκτροπα» δεν είναι απλά μια εξωφρενική υπερβολή, αλλά επίσης ένα μέσο ενθάρρυνσης της καταστολής προκαλώντας σύγχυση σε όλες τις εκδηλώσεις πρακτικής αλληλεγγύης στους στασιαστές, μέσω της τρομοκρατίας. Στην ουσία, το να μιλά κανείς για «τρομοκράτες του σιδηρόδρομου» όπως έκαναν κάποιες εφημερίδες είναι πολύ ελεεινό. Μια εφημερίδα έκανε λόγο ακόμα και για ταξιδιώτες που πάρθηκαν ως όμηροι, μετά από μια ενέργεια που αφορούσε το Trans Europe Express. (Μιλώντας για όμηρους, τι είναι οι 25.000 που βρίσκονται σε προληπτική κράτηση;!). Ο οργανωμένος βανδαλισμός θα ήταν πιο ακριβής.

Χρησιμοποιούμε τα μέσα δράσης ενός οποιουδήποτε προλετάριου: το σαμποτάζ και το βανδαλισμό. Δεν εκτελούμε συμβολικές ενέργειες, δημιουργούμε την σύγχυση όπως πρόσφατα κάνουν οι αγωνιζόμενοι εργάτες, μπλοκάροντας οδικές και σιδηροδρομικές γραμμές, σταματώντας τηλεοπτικούς αναμεταδότες, κτλ.

*Φυσικά, εδώ δεν μιλάμε για εργάτες από τη χώρα που στάλθηκαν στη φυλακή με σκοπό να διαλύσουν την στάση(όπως οι ανθρακωρύχοι). Ουσιαστικά, στην Γαλλία δεν συμβαίνει ένας προλετάριος να αποκαλέσει τον εαυτό του «πολιτικό κρατούμενο». Μόνο μέλη πολιτικών οργανώσεων και άλλοι κοινωνικοί αγωνιστές δεν ντρέπονται να καθορίσουν τους εαυτούς τους ως τέτοιους. (Σημείωση, Μάρτιος '86)

Το βασικό χαρακτηριστικό των ενεργειών από τα μέσα Μάη ως τα μέσα Ιουνίου ήταν η απλότητα. Το τρένο TEE των Βρυξελλών σταμάτησε με μία πολύ απλή διαδικασία κατά την οποία ένα φανάρι έγινε κόκκινο. 15 άτομα ήταν αρκετά για σταματήσουν αυτό το σημαντικό τρένο, να γράψουν με σπρέι τα αιτήματα των στασιαστών του Μάη, να σπάσουν τα παράθυρα για να πετάξουν μέσα τα φυλλάδια. Οι τελωνιακοί και οι αστυνομικοί με πολιτικά στο μπροστινό βαγόνι δεν αντέδρασαν καθόλου. Το σύστημα σηματοδότησης του τρένου μεγάλης ταχύτητας TGV υπέστη σαμποτάζ από ένα απλό σφυρί, σε διάφορες σιδηροδρομικές γραμμές, τα ηλεκτρικά κιβώτια κάηκαν με τη βοήθεια λίγου πετρελαίου.

Το άχυρο καίγεται εύκολα το καλοκαίρι όπως ανακάλυψε και ένας κατασκευαστής καρεκλών από την Τουλούζη που συνήθιζε να αποκομίζει κέρδος από τον ιδρώτα κρατουμένων: οι «Bandoleros» οδήγησαν το εργαστήριο και την επιχείρηση του στην καταστροφή. Στο Nantes, το τυπογραφικό πιεστήριο που χειρίζεται τον εθνικό τύπο για τις δυτικές περιοχές υπέστη σαμποτάζ όταν άμμος, χαλίκια και καρφιά τοποθετήθηκαν στους συμπιεστές που τροφοδοτούν τους τυπογραφικούς κυλίνδρους. Στο Παρίσι, δυο γραμμές του μετρό σταμάτησαν τις εργασίες τους με την πιο απλή τεχνική: οικοδομικό υλικό πάνω στις ράγες.

Κάθε φορά παιρνόταν κάθε δυνατή προφύλαξη για να μην διακινδυνέψει η ασφάλεια των επιβατών. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο δεν προσπαθήσαμε να σταματήσουμε το τρένο μεγάλης ταχύτητας (TGV) κατά τον ίδιο τρόπο που σταματήσαμε το τρένο TEE. Σκεφτήκαμε ότι είναι πολύ επικίνδυνο να σταματήσουμε βίαια ένα τρένο τόσο γρήγορο όσο αυτό, έτσι σαμποτάραμε το υλικό για να τους καθυστερήσουμε πολύ.

Ξεθαρρεμένοι από την σύλληψη 4 ατόμων στο Rouen στις αρχές του Ιουλίου, οι εξειδικευμένοι ψεύτες προχώρησαν ένα βήμα παραπέρα την υποκρισία τους: υπαινίχθηκαν ότι αυτοί οι 4 μπορεί να είναι υπεύθυνοι για τον εκτροχιασμό που έλαβε χώρα 3 μέρες μετά την ενέργεια των «Περιπλανώμενων του Val-de-Seine» στην γραμμή Παρίσι- Le Havre. Ο τύπος ανακοίνωσε ότι είχαν κάψει κάποια κιβώτια σηματοδότησης που απορύθμισαν τον μηχανισμό. Αλλά όπως η σιδηροδρομική εταιρία είχε ανακοινώσει αναρίθμητες φορές, αυτό δεν θα μπορούσε να έχει επικίνδυνες επιπτώσεις

στην ασφάλεια των επιβατών διότι η καταστροφή οποιουδήποτε κιβώτιου σηματοδότησης αυτόματα κάνει όλα τα σιδηροδρομικά φανάρια να ανάψουν κόκκινο έτσι όλα τα τρένα που εισέρχονται σε αυτόν τον τομέα σταματούν και στην συνέχεια προχωρούν με ιδιαίτερα χαμηλή ταχύτητα(περίπου 20 μίλια την ώρα).

Δεν υπάρχει περίπτωση οι «Περιπλανώμενοι του Val-de-Seine» να είναι υπεύθυνοι για το ατύχημα κι όμως κατηγορήθηκαν για την καταστροφή του υλικού το οποίο θα μπορούσε να είχε θέσει σε κίνδυνο ανθρώπινες ζωές, που αποτελεί ποινικό αδίκημα. Τα κανάλια Channel 4 & France-Soir έκαναν ειδικές προσπάθειες για να ωθήσουν στα άκρα αυτές τις συκοφαντίες, με σκοπό να τρομοκρατήσουν όσους μπορεί να έμπαιναν στον πειρασμό να διαπράξουν τέτοιες ενέργειες στο μέλλον.

Στο Παρίσι, ο υπόγειος διεκόπη σε δυο διαφορετικά σημεία ταυτόχρονα το πρωινό της 12ης Ιουλίου. Εκείνη την νύχτα οι εφημερίδες Le Monde & France-Soir ανακοίνωσαν ότι οι σαμποτέρ είχαν αφήσει φυλλάδια με την υπογραφή «Black Order»(Μαύρη Τάξη), πράγμα που δεν ισχύει. Αυτό δεν μπορεί να είναι παρά προβοκάτσια της αστυνομίας, καθώς ήταν η πρώτη στον τόπο του επεισοδίου. «Black Order» είναι το όνομα που χρησιμοποίησαν οι ιταλικές μυστικές υπηρεσίες όταν προκάλεσαν την έκρηξη των φονικών εκρηκτικών μηχανισμών στο σταθμό της Bologna δυο χρόνια νωρίτερα. Φαίνεται το είδος του παραλληλισμού που προσπαθούν να προβάλλουν...Παρά την επίσημη διάψευση, αυτή η βραδινή εφημερίδα France-Soir περιέλαβε αυτό το χυδαίο κατασκευάσμα στην έκδοση της επόμενης μέρας.

Αφού πρώτα ρώτησαν αν είμαστε τρομοκράτες ή φαρσέρ με φτηνό χιούμορ, οι ειδικοί των ψεμάτων προχώρησαν από τον υπαινιγμό στην δημόσια επίκριση. Πράγμα καθόλου πρωτοφανές σε ένα κοινωνικό σύστημα η επιβίωση του οποίου εξαρτάται από την αστυνόμευση και τα ψέματα. Μιλούν για μια «μυστηριώδη ομάδα» που βρίσκεται πίσω από όλα αυτά. Ένας φαντασμένος αδαής στην France-Soir δήλωσε ότι «αυτές οι ομάδες στρατολογούν μέλη αριστεριστών αναρχικών, το περιθώριο μεταξύ νεανικής εγκληματικότητας και τρομοκρατίας».

Ας τονίσουμε μια και καλή ότι εμείς, οι Cangaceiros, δεν προερχόμαστε ούτε από αριστεριστές, αναρχικούς, ή οτιδήποτε άλλο: δεν υπάρχει ούτε ένας πρώην κοινωνικός αγωνιστής ανάμεσα μας. Και κανείς από εμάς δεν έχει ανακατευτεί σε κανένα οποιουδήποτε είδους πολιτικό χώρο κατά οποιονδήποτε τρόπο. Έχουμε ένα μόνο κοινό σε σχέση με τις πολιτικές ομάδες και οργανώσεις: τον πόλεμο. Είναι όλοι εχθροί μας, δεν υπάρχει εξαίρεση. Δεν βρισκόμαστε στα όρια της εγκληματικότητας: είμαστε εγκληματίες. Αυτό δεν σημαίνει ότι η «εγκληματική μας κατάσταση είναι σε επαγγελματικό στάδιο». Από την άλλη όμως δεν έχουμε καμία απολύτως σχέση με την τρομοκρατία. Οι καημένοι κωλομπαράδες που αφήνονται να εντυπωθούν στο μυαλό του κόσμου ως τέιοι δεν είναι τίποτα παραπάνω από μαριονέτες, εκτελεστές μιας απαίσιας ιδεολογίας που εξυπηρετεί έναν μηχανισμό που βασίζεται στην νοοτροπία της αστυνόμευσης και τις ιεραρχικές δομές: όπως έχουμε ήδη πει, φερόμαστε στους κοινωνικούς αγωνιστές με περιφρόνηση.

Άλλοι ψεύτες υπαινίσσονται ότι διαθέτουμε τεράστια χρηματικά ποσά, υποθέτοντας ότι «υποστηρίζομαστε από πιο σημαντικές οργανώσεις». Δηλαδή ποιες; Την μαφία; Την KGB; Τις Ερυθρές Ταξιαρχίες; Και το Opus Dei; Και για να πουν ότι είμαστε καλά οργανωμένοι λένε ότι έχουμε «ισχυρή

δομή»(ΤΡΟΜΟΣ!). Θεωρούν ότι τα κείμενα μας παρα είναι καλοτυπωμένα: οποιοσδήποτε γνωρίζει ότι δεν είναι ανάγκη να έχεις άπειρα λεφτά για να τυπώσεις σωστά λίγες χιλιάδες περιοδικά. Παρόλα αυτά εξακολουθούν να υπαινίσσονται... χρησιμοποιούν τις τεχνικές της διαστρέβλωσης των γεγονότων και του συμφύρματος ελπίζοντας ότι κάτι από αυτά θα φτάσει μέχρι το γραφείο κάποιου δικαστή...

Το πιο γελοίο αυτής της διαστρέβλωσης ήταν όταν ο τύπος και η τηλεόραση είπαν ότι ένας από τους φίλους μας που συνελήφθη στο Rouen ήταν καθηγητής φιλοσοφίας! Το ίδιο το υπουργείο εθνικής παιδείας αναγκάστηκε να το διορθώσει λίγες μέρες αργότερα: το θύμα αυτής της προσβολής ήταν, στην πραγματικότητα, ένας απλός βοηθός σε ένα σχολείο πριν δέκα χρόνια. Οι διανοούμενοι δεν είναι παρά μόνο κρετίνοι με δίπλωμα. Οι προλετάριοι ξέρουν να σκεφτούν για τους εαυτούς τους δεν χρειάζονται καθοδήγηση. Όσον αφορά τους φιλόσοφους, δεν μπορούν να ξέρουν γιατί δεν γνωρίζουν τίποτα για την ζωή.

Για να τελειώνουμε με αυτές τις κατηγορίες δυσπιστίας ας πούμε ότι μια ομάδα που δημοσιεύει ένα περιοδικό και συχνά κοινοποιεί τις θέσεις της μέσω μπροσούρων, φυλλαδίων και αφισών δεν μπορεί να θεωρηθεί ως σκοτεινή και μυστηριώδης. Ένα ευρέως διανεμημένο φυλλάδιο εξηγεί τους επαρκώς σημαντικούς λόγους για αυτές τις ενέργειες: καμία εφημερίδα, κανένας ραδιοφωνικός ή τηλεοπτικός σταθμός δεν τόλμησε να πει τι ακριβώς περιείχε. Προτίμησαν να κάνουν εικασίες, να επινοήσουν ένα μυστήριο από απλά πράγματα: είναι όπως όλες αυτές οι φλυαρίες για την εξέγερση των κρατουμένων, πάνω στο «πρόβλημα της φυλακής». Αν και είναι ένα απίστευτα απλό πράγμα, συνέχεια συγχέουν τα ζητήματα έτσι ώστε στο τέλος να μην καταλαβαίνει κανείς περί τίνος πρόκειται. Το θέμα είναι να γνωρίζουμε αν αποδεχόμαστε τις φυλακές ή τις απορρίπτουμε. Χωρίς αμφιβολία.

Θέλαμε να γνωστοποιήσουμε στο ευρύ κοινό τα αιτήματα που ακολούθησαν λογικά τις εξεγέρσεις του Μάη του '85 και να αρχίσουμε να σπάμε την απομόνωση των τροφίμων, καθώς λαμβανόταν κάθε μέτρο για να τους πνίξει στην σιωπή αφότου έφυγε ο πυρετός των στάσεων.

Έξω, συνήθως κατακλυζόμαστε από το συναίσθημα της ανικανότητας όσον αφορά το τι συμβαίνει μέσα. Για πρώτη φορά αυτή η εντύπωση αδυναμίας έχει ξεπεραστεί. Αν και όχι πολυάριθμα, με απλά και αποτελεσματικά μέσα, δώσαμε στις εξεγέρσεις του Μάη μια όμορφη δημοσιότητα. Και αν αυτές οι ενέργειες παρέμειναν περιορισμένες, αυτό οφείλεται στην δική μας απομόνωση σ' αυτήν την κοινωνία.

Ο ερχομός της Αριστεράς στην εξουσία επέτρεψε στο γαλλικό καπιταλισμό να ξεπεράσει μια δύσκολη στιγμή και, κυρίως, να πειθαρχήσει τους εργάτες με τη βοήθεια των συνδικάτων. Έκανε πιο έντονο τον εκσυγχρονισμό της κοινωνικής απομόνωσης μέσω της επέκτασης της αστυνόμευσης και του ελέγχου: αυτό έχει στηριχτεί στην πολιτική της απομόνωσης φυλακίζοντας όσους εξακολουθούν να ξεφεύγουν από αυτόν τον έλεγχο. Η κοινωνική ειρήνη που φαίνεται να κυριαρχεί σ' αυτήν τη χώρα εξαρτάται, κατά το μεγαλύτερο μέρος της, στον υπερπληθυσμό των φυλακών. Αυτό είναι όλο κι όλο.

Μπορούμε, βέβαια, να ελπίζουμε ότι λόγω της εξέγερσης θα υπάρξει ανανέωση στις 14 Ιουλίου*. Είδαμε μέχρι ποιο σημείο οι σοσιαλιστές μας θεωρούν όλους ως ηλίθιους. Αλλά τι μπορεί να ελπίζει κανείς από ένα κράτος, πέρα από χτυπήματα και ψευτιές; Και τι μπορεί να ελπίζει κανείς από ένα σκατό σαν τον Μιτεράν, ο οποίος, ως Υπουργός Εσωτερικών, έδωσε εντολή να πυροβοληθούν οι απεργοί εργάτες το 1955 στο Nantes?

«Ό,τι σέρνεται σ' αυτήν τη γη κυβερνείται μέσα από την ατιμία»

ΤΗ ΦΙΛΙΑ ΜΑΣ ΣΤΟΥΣ ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΥΣ ΤΟΥ VAL-DE-SEINE!!!

ΤΗ ΦΙΛΙΑ ΜΑΣ ΣΤΟΥΣ ΣΤΑΣΙΑΣΤΕΣ ΤΟΥ CHAUMONT, LYON, DOUAI, EVREUX ΚΑΙ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΥΠΟΛΟΙΠΟΥΣ.

**Αρχές Αυγούστου '85
OS CANGACEIROS**

Μετάφραση : Μάρτιος 86

Μια λογοκριμένη έκδοση αυτού του κειμένου έχει εκδοθεί από το Black Flag(με το οποίο δεν έχουμε καμία επαφή και προφανώς δεν έχουμε ζητήσει τίποτα από αυτό) το Νοέμβριο του '85. Όπως πάντα, οι λογοκριτές ορίζονται από το περιεχόμενο που αυτών που λογοκρίνουν.

ΤΙΠΟΤΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΔΕΝ ΚΑΤΟΡΘΩΝΕΤΑΙ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΦΟΒΟ

Η σειρά βομβιστικών επιθέσεων που έγιναν πρόσφατα στο Παρίσι έχουν ως άμεση συνέπεια την ενίσχυση του ελέγχου της αστυνομίας. Το Παρίσι σήμερα βρίσκεται σε μια κατάσταση πολιορκίας.

Η φλυαρία των ΜΜΕ, που ρωτούν «Ποιος το έκανε;», καλύπτει το ουσιαστικό ερώτημα, το οποίο είναι «Τι σκοπό εξυπηρετεί;». Η εκμετάλλευση αυτών των βομβιστικών επιθέσεων από την αστυνομία και τους εξειδικευμένους ψεύτες παίζει το ρόλο της στην στρατηγική του κράτους: να κάνει το κλίμα της γενικευμένης αποτυχίας στην Γαλλία ακόμα πιο απόλυτο. Μια ιδέα πρέπει, σιγά-σιγά, να εντυπώνεται στο μυαλό ενός ανθρώπου: ότι η ανάπτυξη και η συστηματοποίηση των κατασταλτικών μέσων είναι απαραίτητα και αναπόφευκτα. Η κοινοτυπία των περιοχών που αποτελούν στόχο αυτής της στρατηγικής που αποσκοπεί στο να σκορπίσει τον πανικό ενισχύει στον καθένα το αίσθημα της αγωνίας και της αδυναμίας. Το έδαφος είναι κατάλληλα προετοιμασμένο και η δικαιοσύνη μπορεί να θάψει ζωντανό οποιονδήποτε σηκώσει κεφάλι.

Σ' αυτήν την γαμημένη χώρα, ο κάθε προλετάριος που δεν αισθάνεται ενοχές είναι ύποπτος και

μπορεί, ως τέτοιος, να δολοφονηθεί. Από την έκρηξη του '81στα γαλλικά προάστια, το κράτος έχει αφήσει στην πρωτοβουλία των «beaufs»(1) την κοινωνική αντίδραση που επέφερε την συντριβή όλων όσων γινόντουσαν όλο και περισσότερο ανήσυχοι σ' αυτήν την χώρα. Οι βόμβες που χτύπησαν πόλεις γύρω από την Μασσαλία(στο La Cayolle και το Bassens το '81, στο La Bricarde το '83) και τα φονικά καλοκαίρια του '82 και '83 (2), είναι οι δυο πλευρές μιας αποφασιστικής στιγμής. Ο τρόμος και η απομόνωση παραλύουν τώρα την πλειοψηφία αυτών που δεν έχουν ενδώσει, όταν δεν τους έχει ήδη φροντίσει η δικαιοσύνη.

Το κράτος λειτουργεί άψογα. Ολοκληρώνει στο νομικό σύστημα ότι ήδη επιβάλλεται στην πραγματικότητα. Το πρόγραμμα Badinter ενός εκσυγχρονισμένου ποινικού κώδικα επικυρώνει την έγκριση φόνου καθώς επεκτείνει το δικαίωμα της «αυτοάμυνας» (3) για να συμπεριλάβει την προάσπιση της ιδιοκτησίας. Το σκηνικό έχει ολοκληρωθεί: η αστυνομική κράτηση για τέσσερις μέρες, η συνάθροιση ποινικών και τρομοκρατικών φακέλων, η γενική χειροτέρευση των ποινών για όλες τις μορφές εγκληματικότητας, η απαγόρευση των αφέσεων στις ποινές...

Τα ΜΜΕ προσπαθούν με αφοσίωση να μας κάνουν να πιστέψουμε ότι μόνο οι τρομοκράτες χτυπούν το κράτος και ότι, κατά συνέπεια, όλοι όσοι βάλλονται κατά του κράτους είναι τρομοκράτες. Ο σκοπός είναι ξεκάθαρος: να ορίσουν κάθε πράξη εξέγερσης ως πράξη τρομοκρατίας, ενόσω αυξάνοντας στο δεκαπλάσιο την συναισθηματική φόρτιση που προσάπτεται στην λέξη. Η τρομοκρατία είναι η συνέχιση της πολιτικής με άλλα μέσα.

Η εκστρατεία του σαμποτάζ σε ένδειξη αλληλεγγύης προς τις εξεγέρσεις στις φυλακές (καλοκαίρι του '85) ήταν έργο κάποιων οργανωμένων προλετάρων. Τα ΜΜΕ το απέδωσαν σε μυστηριώδεις «τρομοκράτες του σιδηρόδρομου». Πιο πρόσφατα -στις 20 Δεκεμβρίου- οι απεργοί του μετρό που δεν είχαν την έγκριση του εργατικού σωματίου κατηγορήθηκαν ότι πήραν τους Παρισινούς όμηρους. Την ίδια μέρα, στο Nantes, ειπώθηκε ακόμα και το ότι ο Courtois, ο Khalki και ο Thiolet έχουν πάρει τα ΜΜΕ όμηρους (4). Αυτή είναι μια ελεεινή αντιστροφή της πραγματικότητας από μέρους αυτών των οποίων η δουλειά είναι ακριβώς να αποικίζουν μυαλά, αυτοί οι καρχαρίες που μας δυσχεραίνουν ιδιαίτερα.

Η εκμετάλλευση αγγίζει τον στόχο της σ' όλα αυτά. Οι δίκες που θα έρθουν θα λάβουν χώρα στην πιο ανθυγιεινή ατμόσφαιρα για αυτούς που αποτελούν τον πραγματικό στόχο του κράτους. Αφότου έχουν πιαστεί στον κλοιό της τρομοκρατίας, θα καταδικαστούν σε μια συγκλονιστική ποινή.

Σε αντίθεση με ότι συνέβη στην Ιταλία το '70, αυτές οι βομβιστικές επιθέσεις δεν αποτελούν τα τελευταία χτυπήματα για ένα κράτος κλεισμένο από παντού. Στην Γαλλία, οι παρτιζάνοι του κράτους σκοπεύουν να σταθεροποιήσουν όσο περισσότερο μπορούν τη θέση εξουσίας που απέκτησαν τα τελευταία χρόνια. Το ιταλικό κράτος χρησιμοποίησε δραστικά μέσα για να δημιουργήσει τρόπο στον πληθυσμό και για να δικαιολογήσει στην ίδια περίπτωση τις διεξόδους έκτακτης ανάγκης για την αστυνομία, όντως, τον στρατό. Αλλά γνωρίζουμε, έκτοτε, ότι τέτοιες διέξοδοι «έκτακτης ανάγκης», που επιβάλλονται για μια δεδομένη στιγμή, γίνονται στο τέλος κανόνας.

Υποφέρουμε άμεσα από την ενίσχυση των μέσων ελέγχου. Το απεχθές γερμανικό προηγούμενο δίνει μια πρώτη γεύση για το τι κρέμεται πάνω από τα κεφάλια μας. Γίνεται όλο και πιο δύσκολο να κρυφτεί κανείς από τα μάτια του κράτους. Σ' αυτόν τον κόσμο, μόνο τα προϊόντα μπορούν να κυκλοφορούν ελεύθερα. Για μας, τους φτωχούς, το απλό πράγμα της κυκλοφορίας γίνεται επικίνδυνο.

ΚΑΤΩ Η ΓΑΛΛΙΑ

Montpellier 19/5/85. Την Επόμενη μέρα, Η φυλακή θα έχει καταστραφεί ολοσχερώς

**Παρίσι, 12 Φεβρουαρίου, 1986
OS CANGACEIROS**

(Μετάφραση: Μάρτιος, 1986)

(Μετάφραση :1)Κατερίνα Μ.2)Καρίνα.)

Σημείωση (1): βλέπε σημείωση 3 στη σελίδα 15...

(2) Κατά τη διάρκεια αυτών των καλοκαιριών ένας μεγάλος αριθμός προλετάρων δολοφονήθηκε από τους μπάτσους και τους «beaufs». Με το να μην τους στέλνει φυλακή (ή μερικές φορές με το να τους στέλνει για μικρό χρονικό διάστημα) το κράτος έδωσε σε αυτά τα καθάρματα την άδεια να δολοφονούν. Μερικοί καταστηματαρχές προχώρησαν μέχρι και το σημείο να οργανώσουν διαδηλώσεις όταν ένας από αυτούς έμεινε 2 εβδομάδες στη φυλακή. Η κατάσταση παραμένει ίδια (ο Hernu, ο πρώην

σοσιαλιστής Υπουργός Άμυνας που απολύθηκε για την υπόθεση Rainbow Warrior, ο οποίος είναι ακόμα δήμαρχος της Λυών- πρόσφατα συνεχάρη δημοσίως έναν μπάτσο γιατί σκότωσε έναν κλέφτη).

(3) Η «Νόμιμη Άμυνα» είναι ένας δικαστικός όρος που δίνει σε κάποιον το δικαίωμα να υπερασπιστεί τον εαυτό του με τη χρήση όπλων ισοδύναμα με τα όπλα αυτού/ών που του επιτίθεται. Οι «beaufs» χρησιμοποιούν εσφαλμένα αυτό το δικαίωμα ως τρόπο δικαιολόγησης των φόνων άοπλων κλεφτών ή των πυροβολισμών κλεφτών στην πλάτη που τρέχουν για να ξεφύγουν.

(4) Κατά τη διάρκεια μιας δίκης, ο Khalki (ο οποίος εκείνη την στιγμή είχε αποφυλακιστεί μόλις πριν 3 εβδομάδες) πήγε σε ένα δικαστήριο όπου δικάζονταν οι φίλοι του με σκοπό να τους απελευθερώσει. Πήραν τον δικαστή, μερικούς δικαστικούς υπαλλήλους και τους ενόρκους ως όμηρους. Τότε απαίτησαν να έρθουν οι τηλεοπτικές κάμερες στην αίθουσα του δικαστηρίου έτσι ώστε να μπορέσουν να μιλήσουν δημόσια για τους μπάτσους, για την φυλακή, για την «δικαιοσύνη», για την αθωότητά τους στην συγκεκριμένη δίκη, για τις ζωές τους που διακόπηκαν από αρκετές περιόδους φυλάκισης (ήταν στη φυλακή 2 χρόνια περιμένοντας την δίκη τους), για ... Παραδόθηκαν μετά από 2 μέρες με αντάλλαγμα μια υπόσχεση από το κράτος ότι ο Khalki θα οδηγηθεί σε μια χώρα της επιλογής του, μια υπόσχεση που το κράτος δεν κράτησε παρά την επικείμενη μεγάλη απεργία πείνας του Khalki. Πολλοί Γάλλοι προλετάριοι αναγνώρισαν σ' αυτά που είπαν και έκαναν αυτοί οι τρεις άντρες τους ίδιους τους εαυτούς.

*Ο αγώνας θα σταματήσει μόνο όταν οι άνθρωποι θα
μοιράζονται την χαρά και τον πόνο τους, την δουλειά
και τον ηλούτο τους ... όταν όλα θα ανήκουν σ όλους
(MARIUS JAKOB)*

ΝΕΤΣΑΓΙΕΦΙΚΟΣ ΠΥΡΗΝΑΣ ΔΡΑΣΗΣ

ΟΙ ΕΞΑΛΛΟΙ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ ΑΝΤΕΠΙΤΙΘΕΝΤΑΙ (Άρθρο της ΕΚΙΠ, της 18-6-85)

Φαίνονταν συμπαθητικοί, και ήταν ντυμένοι κανονικά. Ο Ζακ Μαρσάν ήταν μόνος στα γραφεία της Ένωσης Αθλητικών Συντακτών στην οδό Μπερζέρ. Βλέποντάς τους, νόμισε ότι θα ήταν τίποτα καινούργιοι συνάδελφοι που ήθελαν πληροφορίες για την εγγραφή τους στην ένωση. Ένας μάλιστα άρχισε την κουβέντα, ρωτώντας σε ποια εφημερίδα δούλευε ένας καλός κοινός φίλος. Συμπαθέστατα παιδιά. Αλλά ξαφνικά μεταμορφώθηκαν κι οι τρεις σε αθλητές πολεμικών τεχνών. Με λαβές τζούντο (χωρίς υπερβολική βία) ακινητοποίησαν τον πρόεδρο της Ένωσης, που τους ρώτησε μήπως δεν είναι και πολύ στα καλά τους. Οι νεαροί επισκέπτες τον συμβούλεψαν να καθίσει φρόνιμα, αν δεν ήθελε να τις φάει. Του μίλησαν στον ενικό, αλλά δεν τον έβρισαν. Ο ένας κράταγε τσίλιες στην ορθάνοιχτη πόρτα, κι οι άλλοι πασσάλειψαν τους τοίχους με αμμωνία, μπογιές και ...περιττώματα. Δυο λεπτά μετά την επίθεση στην Ένωση, (την οποία, έτσι, φαίνεται ότι αναγνωρίζουν επίσημα), η αντάρτικη ομάδα ζωγράφων τοίχου εξαφανίστηκε.

Άφησαν μια προκήρυξη, όπου δήλωναν την αλληλεγγύη τους με τους χούλιγκαν, που είναι θύματα της υστερικής επίθεσης των μέσων μαζικής ενημέρωσης, και ειδικά των αθλητικών εφημερίδων με πρώτη και καλύτερη την ΕΚΙΠ που είχε τολμήσει να γράψει ότι βεβηλώθηκε η Αθλητική ιδέα. Η προκήρυξη έγραφε: "καλύτερα...Γιατί η αθλητική ιδέα είναι μια μαλακία. Οι πτωχοί τω πνεύματι βρίσκουν παράλογο το ότι υπάρχουν άνθρωποι που συγκρούονται τόσο βίαια για ένα ματς..."¹

Σημειώστε ότι η προκήρυξη ήταν "ζουμερή", δεν περιείχε συγκεκριμένες απειλές, και εξέφραζε μόνο την αλληλεγγύη της με τους χούλιγκαν που είναι θύματα της αστυνόμευσης. Τελείωνε μ ένα δυναμικό **ΖΗΤΩ ΟΙ ΕΞΑΛΛΟΙ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ!** και υπογραφόταν από κάποιους ΚΑΓΚΑΣΕΙΡΟΣ². Παρά την νοτιο-αμερικάνικη αυτή ένδειξη, με το θέμα ασχολείται η Γαλλική αστυνομία.

Σημειώσεις

1. Το κείμενο της προκήρυξης, με τίτλο "Η Ευρώπη των χούλιγκαν και ο θάνατος του ποδοσφαίρου" ακολουθεί στη συνέχεια. (Σ.τ.μ.).

2. "Καγκασό": Τό κίνημα των "Καγκασέιρος". Οι "Καγκασέιρος" είναι παράνομοι ληστές, ένα είδος "Ρομπέν των δασών", που ζούν στην ύπαιθρο της Βραζιλίας έχοντας καταφύγει εκεί για να αποφύγουν τις δοσοληψίες τους με την δικαιοσύνη, ασκούν μία πρωτόγονη κοινωνική πολιτική ληστεύοντας πλούσιους ιδιοκτήτες φυτειών, και διανέμουν μέρος του προϊόντος της ληστείας, σε φτωχούς και άκληρους αγρότες. (Εγχειρίδιο του αντάρτη των πολεων του ΚΑΡΛΟΣ ΜΑΡΙΓΚΕΛΑ).

Η ΕΥΡΩΠΗ ΤΩΝ ΧΟΥΛΙΓΚΑΝ¹ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

Έχουμε αγανακτήσει από την καμπάνια συκοφαντίας και λασπολογίας που έχει εξαπολυθεί ενάντια στους χούλιγκαν και ιδιαίτερα στους υποστηρικτές της Λίβερπουλ. Γνωρίσαμε, το καλοκαίρι του 81, στο Λίβερπουλ οπαδούς της ποδοσφαιρικής αυτής ομάδας, που πήραν μέρος στις εξεγέρσεις του Τόξεθ. Γίναμε φίλοι. Και δεν ανεχόμαστε να βλέπουμε να τους βρίζουν οι καραγκιόζηδες δημοσιογραφίσκοι και το κοπάδι των υστερικών πικρόχολων.

Οι οπαδοί της Λίβερπουλ δεν έχουν καμιά ευθύνη για τους 38 νεκρούς στο γήπεδο Χέυζελ των Βρυξελλών.

Οι μόνοι υπεύθυνοι είναι οι διοργανωτές των αθλητικών συναντήσεων, που στριμώχνουν τα πλήθη στις κερκίδες. Αυτές οι εγκαταστάσεις είναι κατάλληλες μόνο για μάζες παθητικές που κάθονται μόνο για να δούνε. Είναι τέτοιο το στρίμωγμα, που σε περίπτωση σοβαρής ανάγκης δεν μπορεί κανένας να φύγει. Στις 11 του μήνα στο Μπράντφορντ είχαμε τον ίδιο αριθμό νεκρών, γιατί οι στριμωγμένοι θεατές δεν μπόρεσαν να ξεφύγουν από τις εξόδους κινδύνου: οι υπεύθυνοι του γηπέδου τις είχαν κλείσει, για να μη μπουκ τζαμπατζήδες.²

Στο Χέυζελ, ένας υπάλληλος του γηπέδου είχε αρνηθεί να ανοίξει στους πανικόβλητους Ιταλούς την πόρτα που έβγαζε στο τερραίν.

Την ίδια ώρα οι μπάτσοι απωθούσαν με γκλομπς αυτούς που προσπαθούσαν να γλιτώσουν στο τερραίν. Έτσι σκοτώθηκαν λίγο αργότερα οι 38. Ένας δεκαπλάσιος αριθμός σκοτώνεται κάθε

Σαββατοκύριακο στους αυτοκινητόδρομους αλλά το θέμα "Θάβεται", γιατί οι άνθρωποι αυτοί είναι απομονωμένοι στο κυλιόμενο φέρετρό τους. Στις Βρυξέλλες είχαμε μάζες, πλήθος. Και το κοινωνικό σύστημα, που βασίζεται στη χειραγώγηση του μοναχικού πλήθους, βλέπει να χάνει τον έλεγχο, βλέπει τον κόσμο που έχει στιβάξει σε μεγάλα κλουβιά να ξεφεύγει από το μάντρωμα. Ένας Ιταλός φίλαθλος το ομολόγησε: "έτσι όπως είχαν στριμώξει στα κάγκελα τους Άγγλους ήταν αναπόφευκτο και ανθρώπινο να εκραγούν." Το μόνο που ήθελαν οι Άγγλοι ήταν να εκτονωθούν λιγάκι με τίποτα καυγαδάκια με τους αντίπαλους, μετά όλοι μαζί να τα βάλουν με τους μπάτσους, και ύστερα να διασκεδάσουν στην πόλη μετά το ματς. Να τι έγινε το βράδυ της 29 του Μάη στο γήπεδο Χέυζελ. Το δράμα δεν παίχτηκε στο τερραίν αλλά στις κερκίδες. Και ήταν ένα δράμα αληθινό. Ανάλογο με την καθημερινή εφιαλτική ζωή μας: χειραγώγηση των μαζών και αστυνόμευση, να ποιές είναι οι βάσεις του πραγματικού κόσμου.

Είδαμε την "πραγματικότητα" σε όλη της τη μεγαλοπρέπεια, στις Βρυξέλλες. Ο εφιάλτης, που το αθλητικό θέαμα προσπαθεί να ξεορκίσει, βγήκε στην επιφάνεια. "Αυτό που θα πρέπει να ναι μια γιορτή εξελίχθηκε σε τραγωδία", παραπονιούνται. Μα αυτό που τους πείραξε, ήταν ότι η τραγωδία έγινε πριν από το παιχνίδι. Το ωραίο αθλητικό τους θέαμα "λερώθηκε" από την πραγματικότητα, και το είδαν όλοι, με τη μετάδοση της Γιουροβίζιον. Κι αν τελικά το ματς έγινε, αυτό οφείλεται σε λόγους "δημόσιας τάξης", όπως αναγκάστηκε να πει ένας απ' τους διοργανωτές. "Τι θα κάνουμε, μ' όλους αυτούς τους ανθρώπους;"

Άλλωστε τα σχόλια όλων των "σκύλων του Παβλώφ"³ ήταν ότι δεν υπήρχαν αρκετοί μπάτσοι εκείνο το βράδυ.

Σήμερα όλα τα ευρωπαϊκά κράτη χρησιμοποιούν τα 38 θύματα για να δυσφημήσουν με υστερικές αντεπιθέσεις τους οπαδούς του ποδοσφαίρου. Και όλα τα μέσα μαζικής ενημέρωσης κρύβουν τι έγινε πραγματικά εκείνο το βραδυ, και "κάνουν έκκληση για την πάταξη των άγγλων οπαδών".

Οι χειρότεροι αλήτες είναι οι αθλητικοί συντάκτες: διαβάστε την ΕΚΙΠ: "Βεβηλώθηκε ανεπανόρθωτα η Αθλητική Ιδέα! Καλύτερα. Γιατί η Αθλητική Ιδέα είναι μια μαλακία. Στη Μ. Βρετανία, κάθε Σαββατοκύριακο οι προλετάριοι πάνε ομαδικά στα γήπεδα για να "τα σπάσουν", να πλακωθούν μεταξύ τους, έτσι, για διασκέδαση! Στην πραγματικότητα το σπορ αυτό καθ' εαυτό δεν τους ενδιαφέρει. Το λεγόμενο "αθλητικό γεγονός" είναι γι' αυτούς ένα πρόσχημα για να εκτονωθούν με τη βοήθεια του αλκοόλ που ζεσταίνει τις καρδιές τους. (Άλλωστε ξέρουμε ότι οι αληθινοί σπόρτσμεν, οι αθλητές, δεν πίνουν.) Είναι γεμάτοι μίσος. Και όχι αδικαιολόγητα. Κι εμείς αισθανόμαστε έτσι. "Μισούμε τους ανθρώπους" φώναξαν οι κόκκινες στρατιές οπαδών της Μάντσεστερ Γιουνάιτεντ. "Πάω στο γήπεδο για ένα και μοναδικό λόγο: να τσακωθώ. Είναι μια έμμονη ιδέα που δεν μπορώ να ξεπεράσω" είχε δηλώσει ένας από την "Τρελή Κόκκινη Ταξιαρχία" της Λίβερπουλ. Κι εμείς, οι Γάλλοι φίλαθλοι, δεν μπορούμε να ξεπεράσουμε αυτή την "έμμονη ιδέα". Το 84 πήγαν 500 δικοί μας στο Λονδίνο, και "τα έκαναν λίμπα" και μέσα και έξω από το γήπεδο. Στο Παρίσι, ένας από αυτούς δήλωσε στο γυρισμό: "Θέλαμε να χτυπήσουμε τους φασίστες του Νάσιοναλ φροντ, (Εθνικού Μετώπου), οι μπάτσοι μας εμπόδισαν, κι εμείς δεν κρατηθήκαμε και τα σπάσαμε όλα."

Σ' όλο τον κόσμο, οι ανεκπλήρωτες παρορμήσεις που γεννάει το σύστημα του θεάματος, γίνονται μπουμέρανγκ: στο Ντακάρ, στο Πεκίνο, στο Λίβερπουλ, στη Μασσαλία, στο Νητρώιτ..

Οι "πτωχοί τω πνεύματι" βρίσκουν παράλογο το ότι υπάρχουν άνθρωποι που συγκρούονται τόσο βίαια για ένα ματς. Δεν καταλαβαίνουν ότι το ματς δεν ενδιαφέρει, είναι πρόσχημα, είναι πολύ πιο "χαβαλετζίδικο" ένα ματς ή μια συναυλία ροκ, από μια κομματική διαδήλωση. Οι οπαδοί, λένε, δέρνονται μεταξύ τους. Και λοιπόν; Στο κάτω-κάτω τι αντιπροσωπεύουν οι μιν για τους δε; Τίποτα. Μόνο ένας μαλάκας της παραδοσιακής αριστεράς μπορεί να εκπλησστεί που οι προλετάριοι χτυπιούνται μεταξύ τους "για πλάκα". Οι προλετάριοι δεν έχουν τίποτα κοινό που να τους ενώνει. Είναι απόλυτα διαχωρισμένοι, κι αυτή είναι η αληθινή δυστυχία τους: η απόλυτη απομόνωση στην καθημερινή τους ζωή, που εκφράζεται με παγερή αδιαφρία, και καμιά φορά με επιθετικότητα. Οι μόνοι που φοβούνται αυτή την άθλια πραγματικότητα είναι οι λακέδες του θεάματος και του κράτους, γιατί αυτοί είναι υπεύθυνοι για την εξαθλίωση αυτή. Αυτή η πραγματικότητα είναι οι λακέδες του θεάματος και του κράτους, γιατί αυτοί είναι υπεύθυνοι για την εξαθλίωση αυτή. Αυτή η πραγματικότητα, αυτοξεπερνιέται. Οι ίδιοι άνθρωποι που χτυπιούνται μεταξύ τους υποστηρίζοντας την Α ή την Β ομάδα, τελικά ενώνονται για να χτυπήσουν τους μπάτσους. Στις 29 του Μαη, οι Άγγλοι, οι Ιταλοί, ακόμα και οι Βέλγοι φίλαθλοι έριξαν "μπουκέτα" στους μπάτσους. Πριν από τον αγώνα λεηλάτησαν ένα κοσμηματοπωλείο και "απαλλοτρίωσαν" το ταμείο του γηπέδου.

Αυτά είναι που ενοχλούν την εξουσία στην Ευρώπη. Η κυβέρνηση Θάσερ αποφάσισε να χτυπήσει τους χούλιγκαν, αφού χτύπησε τους απεργούς και τους εξεγερμένους (81-84), γιατί είναι οι ίδιοι απείθαρχοι προλετάριοι, που άμα τους στριμώξεις στη μια γωνιά ξεπετάγονται από μια άλλη. Πολλοί χούλιγκαν βοήθησαν τους απεργούς και αγωνίστηκαν μαζί τους κατά των μπάτσων.

Συμμεριζόμαστε τις "εκρηκτικές ορμές" των χούλιγκαν που δεν αφήνουν τίποτα όρθιο στο πέρασμά τους και λυπόμαστε κατάκαρδα για τα μέτρα καταστολής εναντίον τους. Τα μέτρα που πάρθηκαν ενάντια στις αγγλικές ομάδες έχουν σα στόχο να εμποδίσουν την έξοδο των οπαδών στο εξωτερικό. Θέλουν να τους κρατήσουν εκεί, σε συνθήκες αστυνομικού κράτους: άγρια δικαστική καταστολή, (σε χούλιγκαν της Τσέλσι έριξαν ποινές από 6 μήνες μέχρι 5 χρόνια) και εντατικοποίηση της αστυνόμευσης στα γήπεδα (υποχρεωτικές μαγνητικές κάρτες-ταυτότητες για τους οπαδούς, απαγόρευση κατανάλωσης οινοπνευματωδών μέσα ή κοντά στο γήπεδο, παρακολούθηση με βιντεοκάμερες).

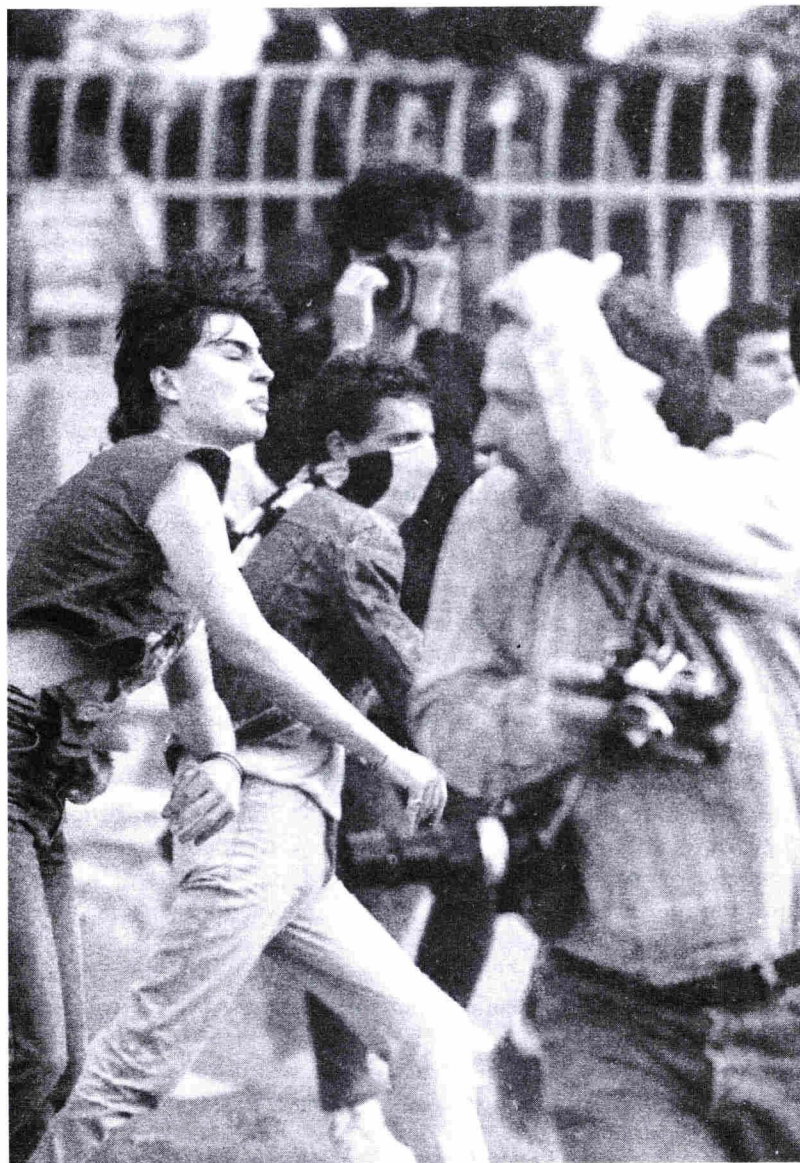
Μέχρι τώρα, οι παραχές γίνονταν συνήθως κατά τη διάρκεια του ματς ή αμέσως μετά. Στις Βρυξέλλες έγιναν πριν. Και μπορούν να γίνουν και χωρίς καθόλου ματς, όπως έγινε στο Ντόνκαστερ στις 7 Μάρτη 1985, δυο μέρες μετά την τραγική κατάληξη της απεργίας των ανθρακωρύχων, ξεχύθηκαν στη πόλη και λεηλάτησαν τα μαγαζιά. Οι μπάτσοι και οι δημοσιογράφοι σχολίασαν με έκπληξη το γεγονός ότι εκείνη τη μέρα δεν υπήρχε ματς ούτε στο Ντόνκαστερ ούτε πουθενά εκεί κοντά.

Αρχές Ιούνη 85
OS CANGACEIROS

Σημειώσεις

1. Δεν είναι όλοι οι χούλιγκαν "ΣΚΙΝΧΕΝΤ". Ούτε όλοι οι "ΣΚΙΝΧΕΝΤ" είναι νεοναζί και ρατσιστές.
2. Όπως στο Στάδιο Καραϊσκάκη, στον Πειραιά. (Σ.Τ.Μ).
3. Ο Παβλώφ, με τη μέθοδο των εξαρτημένων αντανakλαστικών είχε μάθει τους σκύλους του, να "τους τρέχουν τα σάλια" μόλις άναβε ένα φως. Οι διοργανωτές αθλητικών (και όχι μόνο) συναντήσεων έχουν μάθει να τους τρέχουν τα σάλια όταν βλέπουν γεμάτα τα ταμεία απ' τα πανάκριβα εισιτήρια, υπεράριθμα συνήθως, που προκαλούν ασφυκτικά στριμώγματα και εκρηκτικές καταστάσεις. (Σ.Τ.Μ.)

Μετάφραση :Αντώνης Γκίκας **“ΑΝΑΡΧΟΣ 1986”**

ΑΛΗΤΕΣ ΡΟΥΦΙΑΝΟΙ
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

Πάντοτε γελούσες φίλε μου όταν σου τραγουδούσα:
«...όταν πεθάνω βάλτε μου το κινητό στο μνήμα
να μην με θάψετε βαθιά για να 'χω καλό σήμα.»

Ήταν βλέπεις το κινητό απαραίτητο αξεσουάρ στα πολυάριθμα και βαρυ«φορτωμένα» τσεπάκια του μιλιτέρ γιλέκου σου. Δεν ήμουν εκεί Χαρούλη για να σε κατευοδώσω μ' ένα κινητό. Θα μου είχες τσακίσει εξάλλου όλες τις τηλεκάρτες (πέντε όλες όλες κάθε βδομάδα). Δεν χόρταινα φίλε να σε ακούω: με γαλήνευε η σοφή καλοσύνη σου. Αυτό το παράπονο μου έχει μείνει Χάρη. Κι ακόμα η ανημπόρια των δελτίων ειδήσεων μέσα στο κελί, τότε που η απελπισία έπνιγε τις πρόσκαιρες ελπίδες. Ξέροντας πως δεν σ' έπαιρνε να ξαναπέσεις στα χέρια τους.

Κι εσύ ρε μάγκα ακόμα και στον επιθανάτιο ρόγχο σου, στο δούλεμα τους είχες. «Μαρτυριάρης» στα τελευταία σου, έδωσες τους συντρόφους σου: «...ένας Ρουμάνος και δύο Αλβανοί». Και οι μαλάκες ψαρώσανε! Αν πήγαιναν να ρωτήσουν στα κάτεργα που έκλεψαν τη νιότη σου, ακόμη και τα κάγκελα θα γέλαγαν μαζί τους.

Ο Χάρης των αποδράσεων και των εξεγέρσεων.

Ο Χάρης της χωρίς όρια ανθρωπιάς.

Ο Χάρης με το ξύλινο κουτί του ντόμινο που μέσα στα τοιχώματα του ήταν «χτισμένη» μια λίμα.. Χρόνια κουβάλαγε αυτό το ντόμινο από μεταγωγή σε μεταγωγή περιμένοντας την ευκαιρία για την 4η του απόδραση. Μόνο που η ευκαιρία ήρθε πολύ αργά, λίγο πριν την αποφυλάκιση. Και τότε ο Χάρης έσπασε το κουτί και έδωσε την λίμα στα παιδιά που δοκίμασαν την τύχη τους κόβοντας τα κάγκελα. Αυτό εξάλλου ήταν πάντα ο Χάρης, μέσα και έξω από τις φυλακές: ένα προστατευτικό ξύλινο κουτί με μια καλά κρυμμένη λίμα, έτοιμο πάντα να σπάσει για τους άλλους.

Ο Χάρης που το '95 δεν ήταν καλά-καλά ούτε ένα χρόνο ελεύθερος (μετά από 23 χρόνια φυλακές) και ξαναβρέθηκε πίσω από τα σίδερα για τηντην έμπρακτη (λες και υπάρχει και άλλου είδους) αλληλεγγύη του στον πιο κυνηγημένο δραπετή που το άκουσμα και μόνο του ονόματός του έφτανε για να κλείνουν όλες οι πόρτες και οι μπάτσοι να την «ψάχνουν» λυσσασμένα.

Ο Χάρης που ήταν το ήθος και η αξιοπρέπεια και η μαγκιά, που η λαίλαπα της πρέζας και των στεντόν ισοπέδωσε μέσα στις φυλακές.

Ο Χάρης που (με 23 χρόνια σκαστά στην πλάτη του) στεκόταν στην ουρά στα τηλέφωνα κι ας ρώταγαν γεμάτοι απορία οι «παλαιστικοί» και τα «φουσκωτήρια».

«Εσύ Χάρη περιμένεις στην ουρά;»

«Ναί, εδώ είναι η θέση μου» τούς απαντούσε (για να τους προσβάλει και να καταλάβουν ότι δεν πρέπει να παίρνουν την σειρά απ' τα «κρατουμενάκια».

Ο Χάρης που ήταν η «μαμά Τερέζα» όπως άλλοτε γελώντας κι άλλοτε με πικρία έλεγε για τα δραπετάκια και τους κυνηγημένους. Κι όλο έτρεχε να βρει καβάτζες όταν δεν είχαν που να μείνουν, να δώσει κουράγιο όταν στέρευε, να τους περιμαζέψει (πάντοτε έσχατη ελπίδα S.O.S. το νούμερο του κινητού του) όταν λάχαινε «στραβή», να βάλει το χέρι στην τσέπη όταν ξέμεναν «ρεστάκια». Πάντοτε να βοηθήσει κι ας μην τους άξιζε πολλές φορές.

Ο Χάρης που με το πηγαίο χιούμορ του που πάνω απ' όλα ήξερε να σαρκάζει και να γελάει με τις γκάφες του χωρίς ποτέ να νοιάζεται να το παίξει μούρη και να αυτοεπιβεβαιώνεται (από τα δημοφιλέστερα σπορ στο μικρόκοσμο της φυλακής). Όλα αυτά του ήταν τόσο ξένα και τόσο μακρινά. Παρά τα 23 χρόνια φυλακές ποτέ δεν υπήρξε «φυλακόβιος».

Ο Χάρης, «παμπάς» για όλους μας, με τον δικό του τρόπο να μας συμβουλεύει («μικρέ, αυτό που μετράει στη ζωή είναι να μαζεύεις εμπειρίες») και να μας «μαλώνει».

Ο Χάρης, πάντα «gentleman» με τις κυρίες.

Ο Χάρης που πάντα στα ραντεβού έρχοταν πέντε λεπτά νωρίτερα, θεωρώντας το ως αυτονόητη ένδειξη σεβασμού το να μην στήνει ποτέ κανέναν ούτε για πέντε λεπτά. Κι ας τολμούσαν κάτι τσουτσέκια να τον στήνουν λες και είχε την παραμικρή σημασία ο χαμένος χρόνος της χαμένης τους ζωής σε σχέση με την ουσιώδη πληρότητα, του χρόνου του Χάρη. Βαθιά προσβεβλημένος τους περιφρονούσε, αλλά ακόμα βαθύτερα μεγαλόψυχος σύντομα συγχωρούσε.

Ο Χάρης που κυνηγημένος στα χιονισμένα βουνά, για δυο κονσέρβες που έφαγε και λίγο γάλα που ήπια, για δυο στεγνά παλιόρουχα που φόρεσε, άφησε πίσω του τριάντα χιλιάρικα. «Φτωχοί άνθρωποι είναι κι αυτοί» σαν να τον ακούω να λέει.

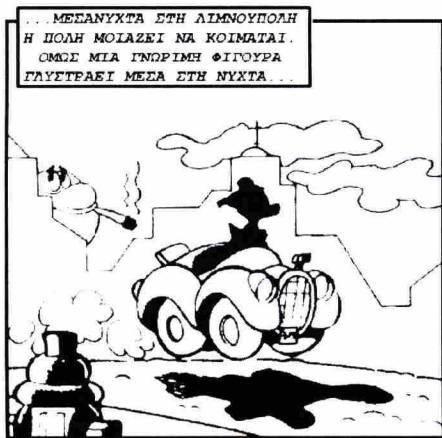
Δυο λόγια ξεκίνησα να γράψω για σένα ρε φίλε, για το ποιός ήταν ο Χάρης Τεμπερεκίδης. Για το πόσο μεγάλη τιμή μας έκανες που όλα αυτά τα χρόνια πορεύτηκες δίπλα μας. Δυο λόγια και με πλημύρισαν οι μνήμες σου ρε φίλε και που να σταματήσω;...

Όπως εκείνο το πρωί πάνω στο Πήλιο να χαζεύω το παιδικό σου φέρσιμο και την άδολη χαρά σου (που κάτι μου θύμιζαν).

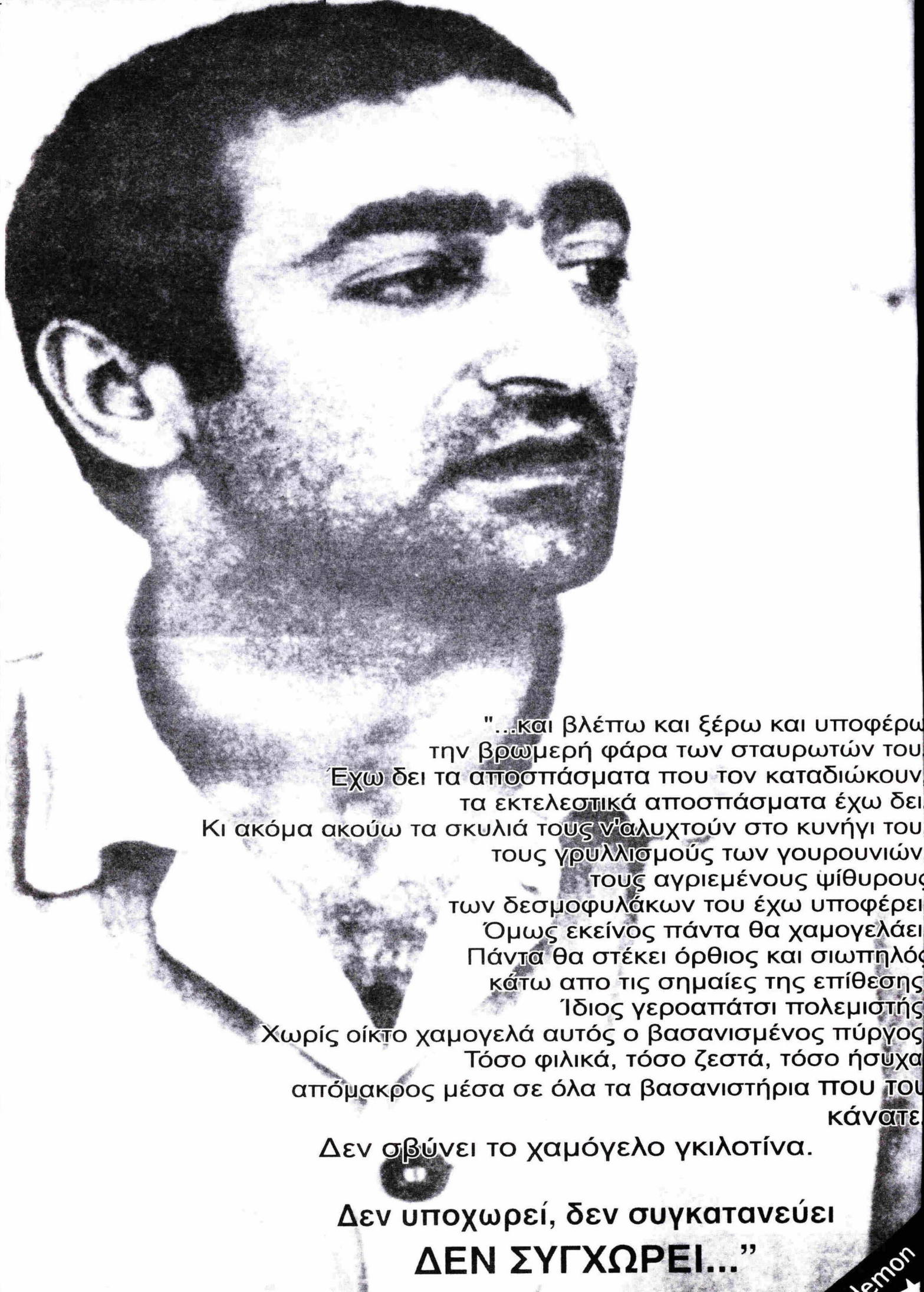
Που να σταματήσω;...

Σ' ένα παράπονο μονάχα και σ' ένα γαμώτο που σ' αυτή τη ζωή σου ΑΞΙΖΕ κάτι καλύτερο. Έτσι όπως το πάμε και το πιστέψαμε και η πράξη μας το σφράγισε...

...Salud y pesetas y tiempo para gustavos **Σύντροφε...**

ΤΕΛΟΣ

"...και βλέπω και ξέρω και υποφέρω
την βρωμερή φάρα των σταυρωτών του
Έχω δει τα αποσπάσματα που τον καταδιώκουν
τα εκτελεστικά αποσπάσματα έχω δει
Κι ακόμα ακούω τα σκυλιά τους ν'αλυχτούν στο κυνήγι του
τους γρυλλισμούς των γουρουνιών
τους αγριεμένους ψίθυρους
των δεσμοφυλάκων του έχω υποφέρει
Όμως εκείνος πάντα θα χαμογελάει
Πάντα θα στέκει όρθιος και σιωπηλός
κάτω απο τις σημαίες της επίθεσης
Ίδιος γεροαπάτσι πολεμιστής
Χωρίς οίκτο χαμογελά αυτός ο βασανισμένος πύργος
Τόσο φιλικά, τόσο ζεστά, τόσο ήσυχα
απόμακρος μέσα σε όλα τα βασανιστήρια ΠΟΥ ΤΟΥ
ΚΑΝΑΤΕ

Δεν σβύνει το χαμόγελο γκιλοτίνα.

Δεν υποχωρεί, δεν συγκατανεύει

ΔΕΝ ΣΥΓΧΩΡΕΙ..."

lemon